

e-OVČASNIK

št.4

OŠ bratov Letonja Šmartno ob Paki

Drage bralke in bralci,

Tukaj je letošnja zadnja številka e-Občasnika. In kot se za zadnjo številko spodobi, je ugledala luč sveta prav na čisto zadnji šolski dan v tem šolskem letu.

Pred vami so težko pričakovane in še bolj težko prisluzžene počitnice. Privoščite si jih.

Skrijte se v senco iz dobro knjigo v roki.

Naužijte se sonca.

Ohladite se iz limonado.

Lenarite.

Napokajte se sočnih jagod in malin.

Ustrvarjajte.

Klepetajte s prijatelji.

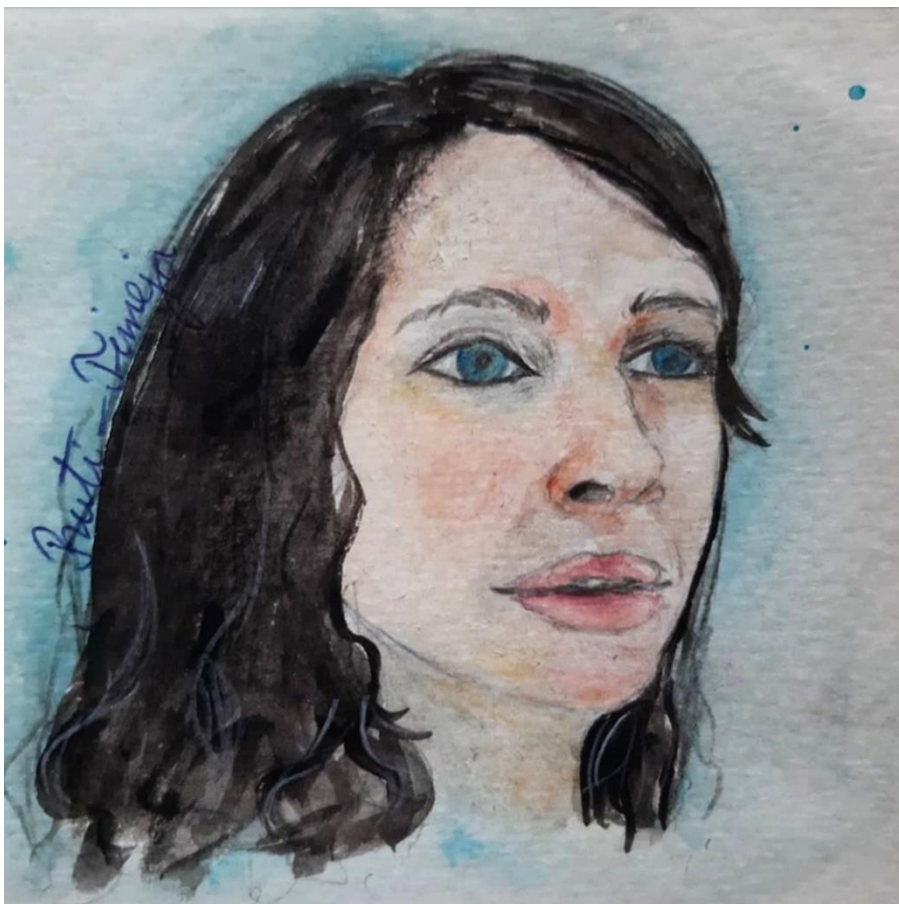
Delajte to, kar vas veseli.

Imejte se radi.

Lepo počitnice vam želiva.

Urednici

Lea in Katarina

Slovenski pesnik Dane Zajc je med drugim napisal tudi pesmico z naslovom Raglja, v kateri pravi takole:

*Bila nekoč je takšna raglja,
da ragljala je tako,
da od nje je poragljalo,
kar je lezlo, kar je šlo.*

*Krave krukajo kot vrane,
Sultan raja rav, rav, rav,
ptiči rivkajo po drevju,
mačka mravka mrav, mrav, mrav.*

Šestošolci smo se pri urah slovenščine po njegovem vzoru lotili pisanja pesmic.

Nam je uspelo?

SLIŠIŠ

KO POJDEŠ V NARAVO,
SLIŠIŠ VRABČKA ČIV, ČIV, ČIV,
PLOWK KAMNA PLOWNK.

KO POJDEŠ V MESTO,
SLIŠIŠ VLAK ČUH, ČUH, PUH,
GASILSKI AVTO GRM, BRM, BRM.

SLIŠIŠ VETER?
NE, KER GA NI.
BRAVO!
KONČNO MALO PAMETI.

Ema Koprivc, 6. b

Manca Blatnik, 2. a

Jaka Trebčnik, 2. a

GLASNA RAGLJA

Raglja poje: rag, rag, rag,
noč in dan se oglašča.

Mačka mjavka,
Petra spi,
raglja pa še kar bedi,
in vse ljudi budi.

Vsi bi radi, da preneha,
se ustavi in odneha,
saj nič več ne slišiš smeha,
le kako ta raglaja.

Tinkara Holešek, 6. a

Hana Satler, 4. 6

TAKŠNA SRAKA

Nekoč bila je takšna sračka,
ki rekla je kra, kra.

Zatem pa vedel je cel gozd,
da je lisica k medvedu šla.

To je slišala še krava in odmu,
mu

mukala do psa.

Hov, hov, hov je pes nadaljeval
in do kokoši prenesel.

Živa Kovač, 6. a

Lana Zora Janžovič, 4. 6

Li Vidic, 4. b

PALČKE

Bile nekoč so takšne palčke,
da tolkle so tako, da od njih
pokalo je prav tako.

Suhe veje, suhi listi pokajo
pok, pok, pok. Pokčev lonec
razpokan od pokanja je
in prav tako razpokan
naš je svet!

Ožbej Ramšak, 6. a

ZMEŠKANKA

Raglja piha puha kot kak zmaj,
ko vsem se je zmešalo in vlak je delal
mjavmjavmjav.

Potem ljudje so lajali in kravice so puhale,
psi so gagali in račkice jokale.
To bil je res en zmeškan dan.

VLAK

Val Leskovšek, 6. a

Bil nekoč je takšen vlak,
da puhal je tako,
da od njega je kar
popuhalo,
kar je teklo, je kar šlo.

Psi cvillijo kot miši,
krt poje kakor operni pevec
in muca čivka kakor ptič.

Luka Polak Rožič, 6. b

Hana Simonič, 4. b

PISK

Pisk hujši je
kakor vrisk.

Vlak zapiska,
ko pripelje
in odpelje.

Piščanec piska pi pi pi,
čriček čri čri čri,
muha pa pzz pz pz
in tako nastane pisk.

Gašper Rosenstein, 6. b

Bil nekoč je takšen vlak,
ki se oglašal je ču, ču, ču,
vsi v mestu tulili so lidl, lidl, lu.

A prišel je v mesto
rak, ki delal je trak, trak, trak

Kmalu prišel je še vrabček,
zdaj vsi v mestu poslušajo le še
čiv, čiv, čiv, čiv, čiv.

Neža Tratnik, 6. b

Nekoč petelinček je živel
in lepe pesmi pel.
S pesmijo kokoši je lovil
da z njimi družino bi naredil.

Kokoška zvalila piščančke je,
tako da zdaj v družini veselje je,
petelinčkova družina velika je
in cela kmetija vesela je.

Ambrož Ledinek, 6. b

TROBILA

Tam na vasi so trobila,
zelo na glas trobijo,
saj v njih piha Bogumila.

Vsi ljudje začeli trobiti vanje,
v vse trobente in pozavne
trururu trururu.

Še avti namesto
brum brum bru
trobijo na mestu
trururu.

Andraž Centrih, 6. a

RAGLJA

Nekoč v vasi nekaj tako je ragljalo
in vse okoli je skakalo.
Ta ragljačica bila je raglja.

Zaradi nje motor je delal zum
namesto brum.

Vrabcji čivkali so biv namesto čiv,
vlak delal je vuvu namesto čuču.
Gasilski avto delal je niuniu,
veter pa žžžžžžžžžžžžžž.
Ko kamen padel v vodo je,
naredil je šlonk namesto plonk.

Upam, da zabavali ste se,
saj to zgodi se, če preglasni ste.

Maj Kovač, 6. a

Tibor Malbašič Vodovnik, 2. 6

VDRIVOMARICO

Nekega lepega sončnega dne je v šolo prišla deklica Eva. Bila je vesela, toda - ko je prišla do svoje omarice, je videla, da je odprta in zalepljena s selotejpom. Takoj ji je bilo jasno, da je nekdo odprl njeno omarico.

Šla je do učiteljice in ji povedala, da je njena omarica bila odprta. Eva je bila prepričana, da je vanjo vdrla sošolka Ana, ki je ni marala. Ko je učiteljica poklicala še Ano, je le-ta vse zanikala. Eva in Ana sta se začeli prepirati, učiteljica pa je po premisleku ugotovila, da Ane ta dan sploh ni bilo v šolo. Začeli so preiskovati in pogledali, kdo od učencev ima ključ, ki lahko odpre Evino omarico. Ugotovili so, da ima več učencev tak ključ, zato so pogledali na selotejp in primerjali prstne odtise. Ti so pokazali, da je bila kriva Lucija. Eva se je Ani opravičila, ker jo je krivila, Lucija pa je dobila ukor.

Neža Tratnik, 6. b

UKRADENE KONTROLKE

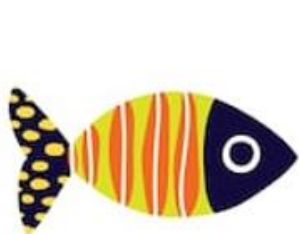
Bila je sreda in učenci 6. b so se pripravljali na matematični test. Vsi so bili pripravljene razen enega učenca Aneja. Ni se hotel učiti, saj je bil prelen. Še sošolci so mu ponudili pomoč, a jih je tudi zavrnil.

Bilo je še deset minut do začetka in Anej ni vedel, kaj narediti. Spomnil se je, da bi lahko vzel teste in jih skril pred učiteljem. Toda moral je pohiteti, saj ni imel več dosti časa. Zato se je neopazno sprehodil do kabineta in tiho vstopil. Vzel je teste in šel nazaj v učilnico na svoje mesto, kjer jih je skril.

Zvonec za začetek ure je zagvonil in vsi so sedeli na svojem mestu. Ko je učitelj vstopil v razred, je rekel, da ne bodo pisali testa, saj so preizkusi izginili. Edina, ki sta bila vesela, sta bila Lukas in Anej. Pri Lukasju se je to zelo videlo, pri Aneju pa ne. Sošolki Brooklyn se je Lukas zdel sumljiv, zato se je javila, da bi raziskala primer. Učitelj se je seveda strinjal, saj je vedel, da je Brooklyn dobra v tem, in to so vedeli vsi, tudi Anej, ki si je mislil, da ona tega ne bo zmogla. A se je motil. Brooklyn je najprej vse iz razreda zaslišala, tudi Aneja in Lukasa. Ko je vse izprašala, je ugotovila, da so bili vsi v razredu razen enega - Aneja. On je trdil, da je bil na wc-ju. Ker je prej videla, da je v svojo torbo dajal neke papirje, ga je prosila, če ji jo posodi, česar pa seveda ni hotel, saj so v njej bili

še vedno matematični testi. Zato mu jo je sama vzela in zbežala na wc. Pogledala je v torbo in v njej so bili resnično testi. Brooklyn je bila malo presenečena, saj je mislila, da jih je vzel Lukas, čeprav se ji je po drugi strani zdelo, da on tega ne bi naredil. Šla je k učitelju in mu povedala. Tako je bil Anej kaznovan. Vsi razen njega so pisali test odlično.

Tiana Romih, 6. b

UKRADENA URA

»Sem kuharica Merita,« se predstavi nova kuharica vsem učiteljem. »Želo dobro kuham,« se pohvali, »in delam dobre ocvirke.« Kuharica pa je imela lepo uro. Čistilki Berti je bila zelo všeč in kaj se je zgodilo? Naslednji dan je ura izginila. Kuharica Merita se je spomnila, da ji jo je prejšnji dan čistilka Berta pohvalila, zato je bila prepričana, da jo je ukradla ona.

Merita je postala detektivka. Sledila ji je in videla, da ima Berta enako uro. Stopila je do nje in jo obtožila, da ji je vzela uro. Čistilka Berta ji je povedala, da je ni ukradla, ampak si je kupila enako. Kuharica Merita ji seveda ni verjela, zato ji je čistilka Berta morala pokazati svojo uro. In kaj je bilo zadaj? Še vedno je bil na njej majhen listič nakupa. Merita ji je zdaj res verjela, saj ona na svoji uri ni imela več listka. Čistilka Berta se je odločila, da ji jo pomaga iskati. Hodili in hodili sta po vsej šoli, vprašali vse zaposlene in ravnatelja. Ko pa sta prišli do hišnikove delavnice, kjer nista videli ničesar takšnega, le stare reči in stroje. Pregledali sta njegov kombinezon in v žepu je bil samo star žvečilni. Preiskovali sta naprej. Ugotovili sta, da sta prej pozabili vprašati šolarje in dežurnega učenca. Kuharica Merita je sklenila, da bo uro našla, čistilka Berta pa je rekla, da bo skopirala letake. Naslednje jutro sta opravili vse obveznosti. Na letakih je pisalo: »POGREŠANA URA. ČE JO VIDITE, POKLIČITE NA 070 888 888.« Ko je Merita videla letake, je skoraj počila od smeha. Berta je namreč na letake napisala pogrešana namesto izgubljena.

Nekega večera pa je Berta opazila, da ima hišnik v žepu nekakšno škatlico, na kateri je pisalo: »MOJI DRAGI ZA ROJSTNI DAN. LEPO JO NOSI.« Berti se je to zdelo zelo sumljivo, zato je šla takoj povedat Meriti. Poklicala jo je in vse povedala.

Naslednji dan je škatlico videla tudi Merita. Rekli sta si: »Morava jo dobiti nazaj.« In res sta jo dobili, toda na kakšen način. Sredi dela sta se splazili v hišnikovo delavnico, pripravili vrv in lestev. Ko je hišnik malce zaspal, je Merita spustila Berto po vrvi. Toda Berta je padla na hišnika, da se je prebudil. Rekli sta mu za uro in obrazložil je, da jo je hotel dati ženi za rojstni dan, ter se opravičil. Kuharica mu je rekla: »No, res si mi jo vzel, jaz pa ti jo dam in naj jo lepo nosi.« Hišnik pa začudeno: »Kaj res?« »Ja,«, mu je odvrnila. Zahvalil se ji je in vprašal: »Ali smo lahko sedaj vsi prijatelji?« Kuharica Merita in čistilka Berta sta mu odvrnili: »Seveda.«

Jerneja Jelen, 6. b

Pija Lesnjak, 9. 6

UKRADENI ZVEZKI

Detektiv Legenda je poseben detektiv, saj rešuje šolske primere, kot na primer ukradene kontrolke ali pa izbrisana redovalnica v Lopolisu.

Ta primer, ki ga je pred kratkim rešil, je prav poseben. Legenda pravi, da kaj takega še nikoli ni videl.

Vse se je zgodilo prejšnji teden v ponedeljek ob 8.20 zjutraj pri uri slovenščine. V razredu je bilo 18 učencev, vsi živi in zdravi. Detektiv Legenda je takoj vedel, da je nekaj narobe, saj sta bila njegov sošolec Fredo in najboljši prijatelj Frezo zelo vesela, Fredo pa še posebej.

Mogoče se zdaj sprašujete, zakaj je nekaj narobe, če je nekdo vesel. No, detektiv Legenda mi je povedal, da ta dva nista nikoli nasmejana, razen takrat, ko sta kaj ušpičila. Učiteljica bi na ta dan morala učencem vrniti pregledane zvezke, saj jih je pobrala, da bi jih pregledala za končno oceno. Pustila jih je na mizi v razredu, preden se je pouk začel. A glej ga zlomka! Zvezkov ni bilo več. Učiteljica je zaskrbljena iskala zvezke, medtem ko je polovica razreda na pol spala in razmišljala o počitnicah. Detektiv Legenda je bil pripravljen iskati zvezke, sicer bi morali učenci biti vprašani za končno oceno, kar pa jim ne bi bilo všeč. Detektiv Legenda je močno razmišljal, kdo je to storil. Njegova prva osumljenca sta bila Fredo in Frezo. Freda je imel bolj za zločinca, saj je vedel, da ima slabše ocene kot Frezo, poleg tega so starši rekli Fredu, da če dobi še samo eno negativno oceno, ne bo več smel čokolade in bo dobil tudi okoli ušes. Po pouku se je detektiv Legenda odšel pogovoriti s Fredom in Frezom. Rekla sta, da nimata nič s tem, a jima ni verjel. Vprašal ju je, če lahko pregleda njune torbe, vendar sta ga zavrnila. Detektiv Legenda je naredil načrt. Ko bosta Fredo in Frezo odšla na kosilo, jima bo pregledal torbo. In tako je tudi storil. Najprej je pregledal Frezovo torbo in ni našel nič. Pogledal je še v Fredovo torbo in zvezki so bili tam.

Hitro jih je odnesel k učiteljici. Ta pa se mu ni mogla nehati zahvaljevati. Naslednji dan so dobili zvezke nazaj. Legenda je dobil +5. Fredo in Frezo pa sta bila začudena, saj je v njunih zvezkih bila napisana -5. Po uri slovenščine sta stopila do detektiva Legende in se mu zahvalila, da ju ni izdal učiteljici.

Razložila sta mu, da sta zvezke ukradla, ker sta se bala slabih ocen. Detektivu Legendi sta se opravičila in obljubila, da takšnih neumnosti ne bosta več počela. Detektiv Legenda pa ju je opozoril, da se to res naj ne ponovi več, saj lahko s pridnostjo dobita tudi lepe ocene.

MAČKA IN IŠT

Ožbej Ramšak, 6. a

Nekoga dne so učenci pisali zelo pomemben test. Na koncu ure si jih je učitelj pospravil v mapo. Učitelj je prišel domov. Imel je mačko, ki ji je vsak dan po pouku v njeno stranišče natrgal papir. Potem je sedel za mizo, kajti odločil se je, da bo kar začel popravljati teste. Odprl je svojo torbo, a testov ni bilo nikjer. Malo jih je še iskal, potem pa je vzel svoj telefon in poklical Inšpektorja Šolskega. Inšpektor Šolski je privatni detektiv, ki se ukvarja z vsemi primeri, ki so se zgodili v šoli. Šolski je bil že v desetih minutah pri učitelju. Učitelj mu je ponudil kavo in piškote. Tako sta sedla in začela s pogovorom o primeru.

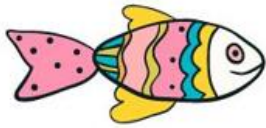
Šolski je učitelja najprej vprašal, če sumi katerega od učencev. Učitelj mu je povedal, da se mu še nikoli, odkar uči, ni zgodilo kaj takega, ampak če že mora biti kdo, je še najbolj možno, da učenec Jaka. On je najslabši med vsemi učenci, vendar še nikoli ni storil oz. niti poskušal storiti kaj takega. Šolski si je vse to zapisal. Potem sta pregledala hišo. Našla sta veliko učiteljevih izgubljenih stvari, a ničesar, kar bi jima pomagalo pri primeru. Ugotovila sta, da je bil tat zelo prebrisan. Nato sta odšla še v učilnico, kjer so učenci pisali, a zopet nista našla ničesar. Pregledala sta še šolo in učiteljev avto, a ni bilo nikjer nič uporabnega.

Vrnila sta se k učitelju domov. Želela sta nadaljevati z raziskavo, vendar sta opazila, da je ura že devet zvečer. Tako je Šolski odšel domov, dogovorila pa sta se za sestanek naslednji dan. Učitelj je v šoli povedal, kaj se je zgodilo, in opazoval njihov odziv, kot mu je naročil Šolski. Vsi so bili videti enako presenečeni in kasneje je Šolski povedal učitelju, da jima to ne bo prav nič pomagalo.

Nato sta zavohala smrad. Sledila sta mu in prišla do izvora. Bilo je mačkino stranišče. Ta dan ji je učitelj pozabil zamenjati papir. Ko ga je začel menjavati, je zagledal ostanke testov. Spomnil se je, da prejšnji dan ni bil pazljiv in je pomesreči mački natrgal teste. Odšel je do Šolskega in mu jih predal. Šolski je bil zmeden, učitelj pa mu je vse razložil. Šolski ga je pomiril in rekel, da ni nič hudega in da se to lahko zgodi vsakemu, ki ni pozoren. Primer je bil zaključen. Učenci so ponovno pisali test in tokrat ga je Jaka pisal najboljše v svojem razredu.

Maj Konrač, 6. a

IZGUBljena ŠOLA

Nekega prelepega ponedeljkovega jutra Toma po telefonu kliče ravnatelj neke šole. Ravnatelj je govoril tako hitro, da ga Tom ni čisto nič razumel. Slišal je samo naslov šole, ko pa je hotel nekaj reči, je telefon prekinil. Tom je na internetu pogledal, kje je ta šola. Zraven slike in naslova šole je bila tudi slika ravnatelja. Ta je izgledal precej normalno, zato je odhitel v šolo k njemu. Ko se je Tom z avtom pripeljal do šole, le-te sploh ni videl, saj so mu pogled prekrivali vsi učenci in učenke te šole. Kar nekaj časa je potreboval, da se je prebil čez učence k ravnatelju. Tom se je spraševal, kaj je narobe, ko naenkrat vidi, da ni šole. Ravnatelj mu je povedal, da zjutraj, ko je prišel, je šola še stala. Ko pa si je odšel v pekarno po rogljiček, šole ni bilo več. Tom je nekaj časa razmišljal, potem pa je odšel v avto iskat lupo, da bo lahko preiskal, kaj se je tu zgodilo. Nekaj časa je potreboval, da je na tleh našel minimalno kocko. Vzel je lupo in si to kocko pobližje ogledal. Kar osupnil je. Dal jo je v vrečko in jo odnesel pokazat. Ravnatelj ni izgledal preveč osuplo, izgledal je tako, kot da mu sploh ni bilo mar. Zato je bil on največji osumljenec. Počasi se je začelo temniti, in vsi so odšli domov. Tom je preživel kar lep večer, ko pa je hotel zaspati, mu pomanjšana šola ni dala miru. Zjutraj je do prizorišča prišel prvi in takoj začel iskati naprej. Takoj za njim je prišla punčka z imenom Ana. Hodila je v peti razred in je rekla, da je bila včeraj bolna in da ni vedela, da je šola izginila. Nekako se mu je zadelo čudno, ker ji ni povedal, da je šola izginila, ampak seveda se je to že na daleč videlo, zato še ni bila na seznamu za osumljence. Tom je Ani povedal, da imajo začasno pouk v kulturnem domu. Takrat je Ana prišla na seznam za osumljence, ker je takoj postala rdeča v obraz. In ko je odšla stran od njega, se je začela dreti, zakaj se morajo vseeno šolati. Kmalu za tem je ravnatelj prišel pogledat, kako Tom raziskuje. Od njega je bilo to zelo lepo, za Toma pa je bil samo še večji osumljenec. Tom se je domislil, da bi ravnatelja preizkusil. Zlagal se je, da gre na stranišče, naskrivaj pa je ravnatelja opazoval od daleč. Ravnatelj ga seveda ni opazil, zato se je usedel na tla in čakal. Tom ga je nekaj časa opazoval, a ko je videl, da ne počne ničesar sumljivega, ga je izbrisal s seznama osumljencev. Odšel je k njemu in mu rekel, da gre pogledat v kulturni dom, kaj se tam dogaja. Ravnatelj se mu je seveda pridružil. Ko sta prišla v kulturni dom, je Tom iskal Ano. To je bilo pravzaprav lahko, ker je bila edina, ki je bila v kotu. Odšel je k njej in jo vprašal, zakaj je bila kregana. Seveda je bila osumljenka tiho. Povprašal je učitelje in

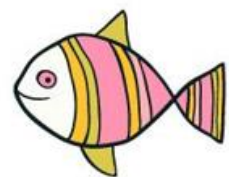
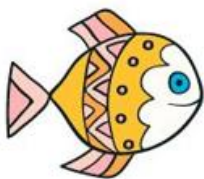
učiteljice. Nihče razen učitelja za znanost je ni pohvalil. Učitelj je povedal, da je najboljša v razredu in da bere veliko znanstvenih knjig. Tomu se je začelo svitati, kaj bi se lahko zgodilo. Ana bi bila sposobna narediti kakšen napoj za pomanjšanje šole. Hitro je odšel do šole in iskal naprej. Našel je to, kar se mu je zdelo. Steklenico, v kateri je bil zelo čuden sok. Z njim je polil rožo in ta se je v trenutku zmanjšala. Sok je bil v resnici čudežni napoj. Sedaj je potreboval samo še dober dokaz, da je kriva Ana. Spomnil se je, da ima v vrečki pomanjšano šolo in da so na njej ter na steklenici z napojem prstni odtisi. Seveda je tudi vedel, da če bi dal pomanjšano šolo in steklenico v laboratorij, bi rezultati prišli šele čez sedem tednov. To je predolgo, zato je sklenil, da bo doma sam pregledal prstne odtise.

Ko je prišel domov, je takoj začel, ampak tudi kmalu končal, saj je bil že tako zaspan, da ni mogel več nadaljevati. Spal je zelo dolgo, zato se je naslednji dan ravnatelj zdelo čudno, ker je bil Tom po navadi prvi pred šolo. Ravnatelj je Toma nekaj časa iskal, potem pa ga je poklical. Toma je prebudilo zvonjenje telefona. Pogledal je na uro, se hitro oblekel in se javil ravnateljju. Povedal mu je, da dela doma, potem pa bo prišel do njega z dokazi. Ravnatelj je bil vesel, ker bo končno izvedel, kdo je kriv za pomanjšano šolo.

Tom se je nato takoj odpravil na delo. Da je dobil vse dokaze, je potreboval štiri ure in pol, ampak mu je uspelo. Sedaj ima dokaze, da je kriva Ana. Hitro je vzel telefon in se odpeljal z avtom do šole oz. prostora, kjer je stala. Tam ga je že čakal ravnatelj. Tom mu je pokazal dokaze in skupaj sta hitro odšla do kulturnega doma. Tam je Ana priznala, da je to ona naredila, ker nobenemu ni všeč šola in ker je učencem hotela tako pomagati. Ravnatelj je med tem poklical še policijo in Ana je morala narediti nov napoj za povečanje šole, kar ji je šlo odlično od rok. Dobila pa je tudi kazen doma in v šoli. V takšnem primeru bi lahko šla v zapor, vendar je še premajhna za to.

Konec je bil pravzaprav lep. Tom je dobil nagrado, ker je pomagal. Šola je bila spet velika in otroci so se lahko ponovno učili v njej. Ana pa se je naučila, da ne sme za vse uporabljati eksperimentov in napojev.

Loti Kovačič, 6. a

UKRADENE KONTROLKE

Bilo je ponedeljkovo jutro in Maja je utrujena hodila proti šoli. Pouk se je začel pred desetimi minutami, ona pa je zamujala. Ko je končno prišla do šole, se je kar se da počasi preobula v copate in odšla v razred. Stopila je skozi vrata. Ni se niti opravičila za zamudo, le sedla je na svoje mesto. Učiteljica jo je le grdo pogledala in nadaljevala z razlago. Tina, ki je sedela zraven Maje, je potihoma rekla: »Vesela sem, da si tu. Mislila sem, da boš spet špricala test iz matematike.« »Test iz matematike?« je začudeno vprašala Maja. »Ja, drugo uro pišemo test. Si pozabila?« jo je vprašala Tina. »Ne, seveda ne,« je dejala Maja, čeprav je pozabila na test. Zvonec je zazvonil in razred je odšel v matematično učilnico. Maja je nervozno sedela na svojem stolu in razmišljala, kaj naj stori, nakar je opazila teste na učiteljevi mizi. Mihče ni bil pozoren, zato je Maja brez premisleka vstala in sunila teste. Ker ni vedela, kaj naj stori z njimi, jih je skrila v Klarino torbico. Zazvonil je zvonec in učitelj David je prišel v razred. Pogledal je proti mizi in opazil, da ni testov. Začel je preiskovati svojo torbico, a testov ni bilo. Grdo je pogledal proti razredu in zakričal: »Kdo od vas, nevzgojenih otrok, je sunil moje teste?« Vsi so ga le začudeno opazovali. Odločil se je, da bo pregledal torbice. Spreletelo ga je veliko začudenje, ko je teste našel v Klarini torbici. Tudi Klara je bila začudena. Trdila je, da testov ni ukradla ona. Učitelj ji ni verjel, Maja pa sploh ni imela slabe vesti. Tilen, ki je bil najpametnejši v razredu, se je odločil to raziskati. Učitelj je Klaro odpeljal do ravnatelja, nato pa nadaljeval s poukom. Klara je po koncu ure prišla vsa objokana v razred. Maji je postalo hudo pri srcu. Odšla je do Klare in jo vprašala, kaj se je zgodilo pri ravnatelju. Klara je povedala, da je dobila priporo. Ko je želela razložiti, da testov ni ukradla ona, ji niso verjeli. Maja je dobila še slabšo vest. Tilen pa je po pouku hitro odšel domov. Odločil se je, da bo na vsak način raziskal, kdo je ukradel teste. Naredil je seznam osumljencev. Ko je naslednji dan prišel v šolo, je želel opraviti še zadnje raziskave, ampak Maja se je odločila, da bo sama prevzela krivdo. Odšla je do učitelja in mu vse priznala. Nato je odšla še do Klare in se ji opravičila. Tilen je bil še vedno žalosten zaradi testov, a so dobili nov datum, zato se je vse končalo dobro. Tudi Maja se je začela bolj truditi za svoje ocene in nikoli več ji ni prišlo na pamet, da bi ukradla kakšne teste.

Zala Pirč, 6. a

URŠKA V 21. STOLETJU

1

Že od nekdaj so Ljubljano zaznamovale lepe Ljubljančanke. Med njimi je bila tudi Urška. Včeraj se je v Ljubljani, natančneje na Starem trgu, odvijal maturantski ples. Pari so se vrteli po parketu, Urška pa je sama sedela pod lipo v lepi obleki in se smilila sama sebi. Plesalca ni imela, saj je bila glede fantov zelo izbirčna. Menila je, da si je nihče ne zasluži. Čakala je pravega, princa na belem konju.

Ko so jo fantje videli sedeti samo, so jo eden za drugim prihajali vabiti na ples. Vsem je odrekala in mislili so, da ne zna plesati. Urška je samo sedela pod lipo in razmišljala. Če bo šla plesat, bodo mislili, da hodi s katerim od fantov. Tega ni hotela, saj je vedela, da si zasluži nekoga, ki bo veliko lepši, kot so njeni sošolci. Če bo samo sedela pod lipo, bodo mislili, da ne zna plesati. Tudi ta misel ji ni bila všeč, zato se je odločila, da bo do konca večera našla svojega princa in dokazala, da zmore zaplesati vsaj nekaj korakov.

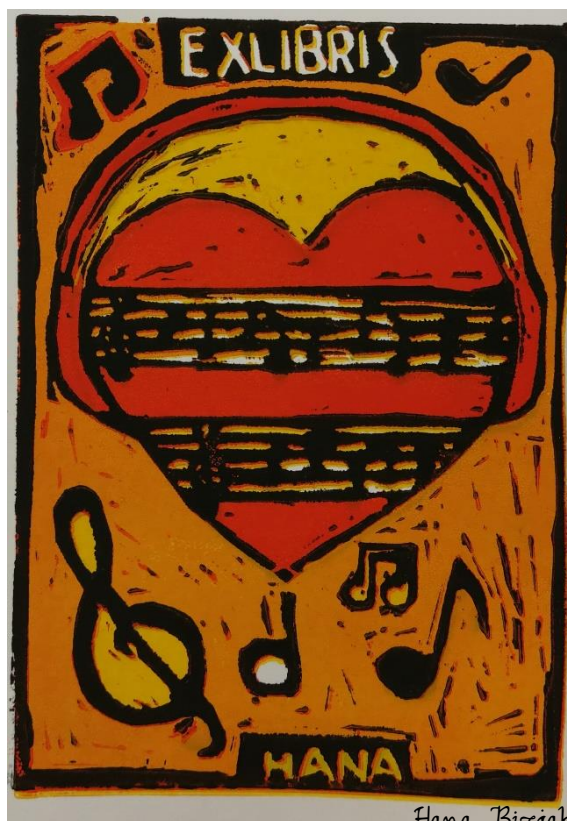
Iskala je in iskala, dokler ni obupala. Čez eno uro se je spet vsa žalostna zleknila pod lipo in začela jokati.

Urška kot samovšečnica ni imela prijateljice, ki bi jo prišla potolažit. Ko je poskušala najti prijatelje, je niso marali, saj je bila do njih ukazovalna, kot da bi bila kraljica. Imela je le sestro, ki jo je ravno pravi trenutek našla pod lipo, vso objokano in ji na vsak način poskušala pomagati. Vprašala jo je, kaj je narobe. Urška ji je opisala večer in sestra je razmišljala. Bila je leto starejša od Urške in njeni sošolci so bili veliko lepši od Urškinih. Peljala jo je k njim. Urška se je v prvem trenutku zagledala v enega od fantov, a ni imela upanja, da bi jo le-ta maral. Tokrat se je motila. Opazil jo je in se ji približal. Povabil jo je na ples. Urška je bila vsa iz sebe in ko sta plesala, še vedno ni mogla verjeti.

Vrtela sta se vedno hitreje in hitreje. Urško so že pošteno bolele noge in niti sanjalo se ji ni, kam jo plesalec vodi. Bila je zadihana in ni mogla več plesati. Tudi glasbe že dolgo ni več slišala. Kar naenkrat sta se ustavila. Stala sta sredi gozda ob zelo lepo urejeni hišici. Plesalec jo je popeljal noter. Ogovoril je neko gospo in jo prosil za malo zasebnosti. Urško je postalo strah, saj še nikoli ni bila sama v prostoru z neznanim fantom. Plesalec jo je ogovoril

in dolgo sta se pogovarjala. Urški je postal fant med pogovorom zelo všeč. Potekel je dan in Urška je ostala v hišici tudi čez noč. Danes časopisi in mediji poročajo o grozi na maturantskem plesu. Vsi prisotni so »iz sebe«, tudi Urškina sestra. Nikomur se ne sanja, kam sta odšla Urška in njen plesalec in ali ju bodo še kdaj videli.

Neža Centrih, 8. a

Hana Bizjak, 9. b

2

Gledam Urško pod drevesom in razmišljam. Spomnila sem se, kaj se je zgodilo včeraj zvečer. Ker sva najboljši prijateljici, vem vse o njej. Včeraj zjutraj sva se dobili pred njeno hišo. Odšli sva proti železnici in povedali sva si vse, kar se je zgodilo prejšnji dan ... Bili sva že pri železnici in kmalu je prišel vlak za Celje. Ker obe hodiva na isto šolo, samo drugo smer, sva se kmalu poslovili in se zmenili, da se dobiva po pouku v knjižnici. Ob sredah imava obe samo pet ur, zato sva se v knjižnici dobili in odšli na pijačo v mesto. Spet sva si povedali vse, kar se je zgodilo med poukom. Naenkrat je Urška videla lepega fanta in že bila v svojem svetu, čeprav ni dolgo, odkar je imela fanta. Urška ga je ogovorila in potem je še fant bil v svojem svetu. Seveda se je usedel zraven naju in Urški plačal pijačo. Ura je bila že veliko, čas, da se odpraviva proti vlaku, a Urška še kar ni odšla. Zamudili sva vlak in spet sva morali počakati drugega. Končno sem Urško prepričala, da greva domov. Bila je spet na novo zaljubljena. Prišli sva na postajo, še malo počakali vlak in odšli. Vsaka je odšla po svoje, ker živiva na drugem koncu. Zelo sem vesela, da imam tako prijateljico, in čeprav hitro menja fante, je konec koncev še vedno najboljša oseba.

Ana Matijević, 8. a

3

Uršika je mlado lepo dekle na prehodu v srednjo šolo. V šoli je bila uspešna učenka, vendar je očeta skrbela njena najstniška vihrava osebnost. Želel jo je imeti na očeh, česar pa Uršika ni marala. Rada je pohajkovala in se družila s prijatelji. Za šolo ji kljub uspehu ni bilo mar, zanimale so jo zabave, nakupovanje, druženje in fantje.

Očeta je skrbelo za hčer. Želel je, da se posveti šolanju, manj pohajkuje in si najde primerno družbo oz. resnejšega fanta. Uršiki so bili vseč fantje, ki so radi žurirali, bili lepšega videza in med dekletimi popularni. Hkrati je gledala, da so bili fantje iz premožnejših družin. Oče pa si je želel zanjjo skromnega fanta z delavnimi navadami, poštenega in skrbnega. Takšnega, ki bi imel Uršiko rad, jo spoštoval in zanjjo skrbel.

Med tem so minila leta srednje šole, bližal se je maturantski ples. Veliko fantov si je želelo plesati z Uršiko, vendar je Uršika izbrala fanta, ki jo je največkrat povabil na zabave. Postavnega, mladega fanta, ki je veljal za največjega zabavljaka in je bil med dekletimi zelo priljubljen. Takšen kriterij je bil Uršiki vodilen pri izbiri plesalca.

Vendar pa se izbrani plesalec na maturantskem plesu ni prikazal. Zaradi mnogih zabav ob koncu Uršikinega šolskega leta je na ples pozabil. Njegov telefon je zvonil v prazno. Fant je zamudil in pozabil na ples zaradi druge zabave in deklet.

Užaljena in razočarana Uršika se je spomnila očetovih besed. Bila je sama, osramočena, brez plesalca na maturantskem plesu. Zaplesala je z očetom in si obljubila, da bo v nadaljnjem bolj pazila, s kom se bo družila in koga izbrala. Izkušnja jo je izučila, saj je konec koncev spoznala, da je imel oče prav.

Petra Rogel 8.a

Timeja Rutnik 9. 6

4

Bilo je nedolgo nazaj na lep sončen dan, ko sem pod lipo zagledala lepo dekle Urško. Ker sem že na daleč slišala, da imajo zabavo, sem odšla pogledat. Ko sem prišla bližje, sem videla veliko fantov, ki so hoteli plesati z njo, ampak nje ni nihče zanimal. Bila je popolnoma nezainteresirana.

Ko se je dan bližal večeru, je prišel do nje starejši gospod, najverjetneje njen oče. Želel si je, da bi plesala s sinom njegovega prijatelja. Ampak nje ni niti malo zanimal, saj je bil podeželski fant brez denarja. Ta sin, po imenu Luka, se je še tako trudil, a je ni dobil, niti za en sam ples.

Čez čas pa je zagledala lepega natakarja, v katerega se je zaljubila na prvi pogled. Začela se je spogledovati z njim in ker je to delala zelo očitno, jo je videl njen oče, ki pa je bil zelo zaščitniški, saj je bila Urška edinka in je hotel za svojo hčer le najboljše. Zato si je tudi želel, da bi med Urško in Lukom preskočila iskerica. A do tega ni prišlo, saj je Urška gledala le lepega natakarja in je Luka res ni zanimal. Odločila se je, da bo, ko bo njen oče odšel, šla do natakarja, ga ogovorila ter prosila za ples, če je še on prej ne bo.

Napočil je čas, ko se je oče naveličal čakanja na trenutek, ko bo Urška zaplesala z Lukom, in je odšel. Urška pa je izkoristila ta čas in odšla do natakarja, ga pozdravila, nato pa sta se dolgo v noč pogovarjala. Luka je ves obupan odšel kar hitro domov.

Oče se je zbudil, začelo se je že daniti, Urške pa še ni bilo domov. Začelo ga je skrbeti, kje neki hodi njegova hči. Odločil se je, da jo poišče. Najprej je odšel nekaj metrov stran od doma, tja, kjer je bila včeraj zvečer zabava. Ampak Urške ni bilo od nikoder. Medtem ko jo je še nekaj časa iskal, je srečal Luka, ki mu je povedal, da se je zgodila huda nesreča, v kateri je bila udeležena tudi njegova hči Urška. Oče je bil ves iz sebe, ko je izvedel, da je bila Urška, ko je on še mirno spal, že mrtva. Namreč natakar, v katerega je bila tako močno zaljubljena, je zapeljal z avtomobilom v Ljubljano. Luka je tako izgubil ljubezen svojega življenja, oče pa svojo edino hči.

Eva Kozelj, 8. b

Anže Ramsak, 9. b

URŠKA V 21. STOLETJU

V možganih je nered,
če za družbo si prelep,
izobčenka od vseh deklet,
fantom na vpogled.

V kraju našem je veselica,
nasmejana so vsa lica,
le Urška kisko se drži,
ker tipčka zanjo pravega ni.

Vse okrog se že temni,
že bendu se domov mudi,
Urško grabi že obup,
ko sliši avta hrup.

K njej pristopi tip koščen,
Lep, ko kakšen maneken,
ukaže bendu: »Zaigraj!«,
zaplesala sta kot za v raj.

Nato jo povabi v ferarri rdeč,
zdrvita v vrtinec dereč,
pok, tema in nič ni več,
ostane spomin drhteč.

Maša Urleb, 8. a

Zadnje čase se govori,
da lepših od Ljubljančank ni.

In kdor na družbenih omrežjih veliko časa preživi,
pozna lepo Urško,
ki v centru Ljubljane živi.

Ta punca preveč časa od doma se mudi,
le postava, ličila in obleke pomembne so ji.
In vedno nove fante lovi,
se jim dobrika, mežika,
in lažne upe deli.

A vsak, ki se s čustvi igra,
se enkrat ulovi.

In zadnje čase Urški nasmeh na ustih blede,
prek facebooka, twitterja in maila nič več se ne oglasi,
saj nekdo jo priklenil je nase in hoče, da le zanj živi.

Špela Kolenc, 8. b

Oria. linorez.

Manca Tibilič 2008

MOJE ŠOLSKO LETO

Letos se končuje moje četrto leto na OŠ bratov Letonja Šmartno ob Paki. Bilo je pestro in zanimivo. Veliko se mi je zgodilo. Septembra sem se pravzaprav veselila. Dolgčas mi je očitno res prišel do živega. Ko sem po dolgem času zopet sedela v šolski klopi, pa sem si začela misliti, da bo to leto dobro leto. In res je bilo in to še veliko bolj, kot sem pričakovala.

Moje leto se je začelo, ko se me povabili k sodelovanju pri projektu Domovina zate, zame, za nas, ko so nas obiskali naši novi prijatelji iz slovenskega društva Triglav v Splitu. Vesela sem, da se naša šola tako angažira in naredi nekaj več za učence, nam omogoča takšna nepozabna doživetja in tako polepša naš šolski vsakdan. Prav zato mi je v čast, da lahko pri vsem tem tudi sama sodelujem. Leto, ko sem se pridružila šmarškim sončkom, je bilo zaznamovano prav z začetkom tega projekta in obiskom predsednika države Boruta Pahorja, ki je bil prav tako nepozaben. Skratka, res mi je bilo v veselje sodelovati. Nekoliko kasneje mi je devetošolka Lana Podgoršek ponudila možnost za sodelovanje pri izdelavi raziskovalne naloge. Spoznali sva se na pripravah za Male sive celice, kjer smo se prebili do ustnega dela, na snemanje televizijske oddaje pa nismo prišli. Seveda sem se takoj navdušila nad idejo o raziskovanju in tako je dobrega pol leta kasneje najina raziskovalna naloga z naslovom Spoznajmo običaje v Šmartnem ob Paki v 20. stol. prejela srebrno priznanje na regijskem in drugo zlato nagrado na državnem nivoju. Ves trud je bil poplačan in ta zgodba je dobila srečen konec. To pa seveda ni bila edina zgodba. Letos smo že drugo leto zapored igrali, peli in plesali v našem šolskem muzikalu Pravljični dirondaj. Ti dve leti sodelovanja sta bili zame in vse ostale sodelujoče res nepozabni. Čeprav je to zadnje leto našega skupnega ustvarjanja, pa se bomo za vedno spominjali naših skupnih trenutkov.

Letos pa smo prvič ustvarjali tudi šolske talente v okviru prireditve Naj zasijejo talenti. Sama sem sodelovala kot tekmovalka in se ob tem zelo zabavala.

Toliko vsega se je zgodilo v tem šolskem letu. Toliko lepega in nepozabnega. In vsega tega ne bi bilo brez številnih projektov, prireditev in dejavnosti. Zato sem hvaležna čisto vsem mentorjem, učiteljicam in učiteljem in koordinatorjem vseh projektov, ki so nas obogatili za vedno.

Emu Holešek, 7. a

Timeja Rutnik, 9.b

PREKONCEM

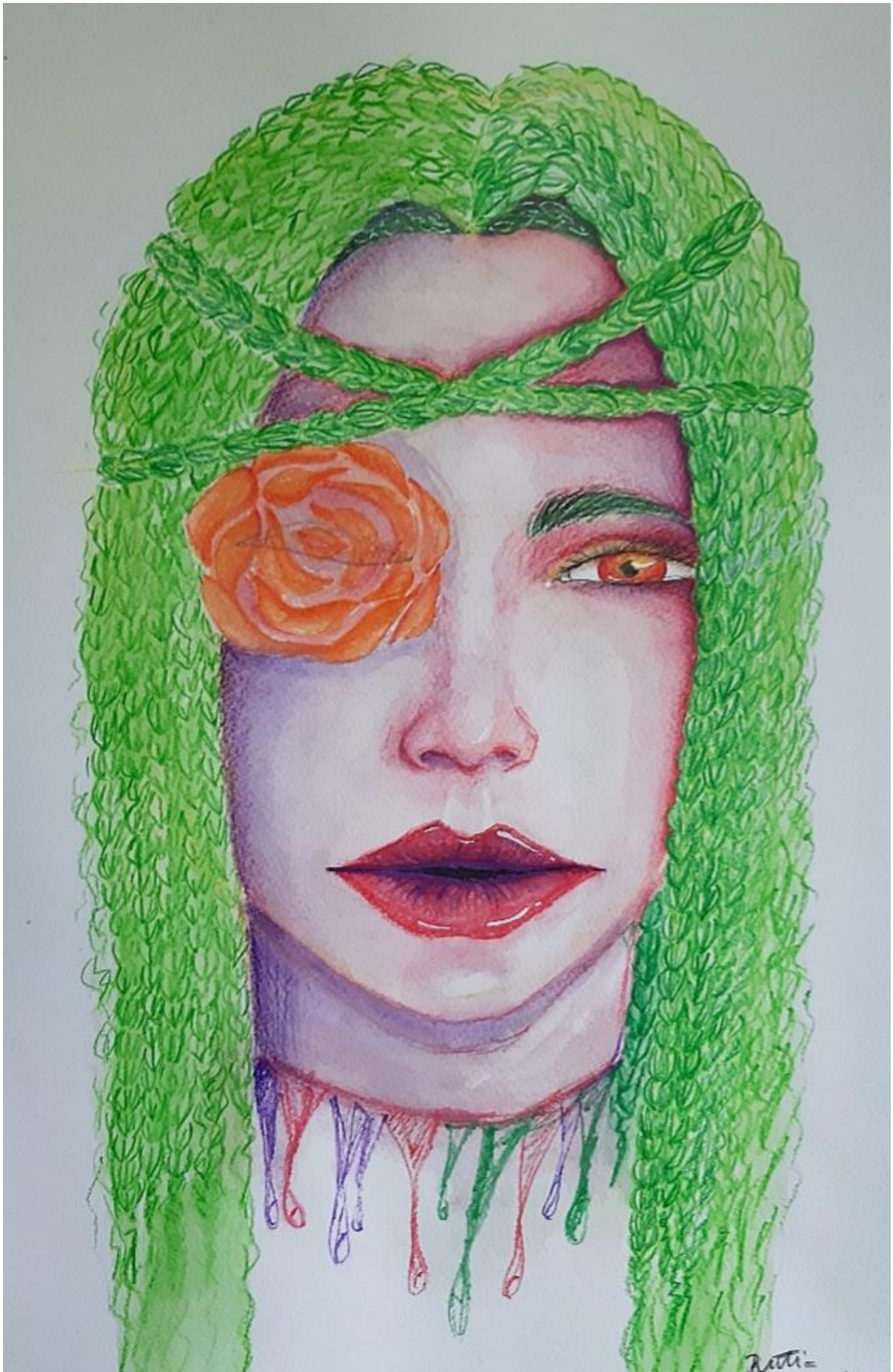
Končuje se šolsko leto 2018/2019 in za nekatere od nas le-to predstavlja tudi zadnje izobraževalno osnovnošolsko leto, zopet drugi pa boste morali v osnovnošolskih klopek ostati še nekaj časa. Brez skrbi, saj boste, tako kot vsi mi, tudi vi preživeli.

Meni osebno kot devetošolki je to šolsko leto, ki je moje drugo in žal tudi zadnje leto na naši sončni osnovni šoli, prineslo veliko. Seveda najprej veliko novega in uporabnega znanja v šolskih klopek, ki smo ga pridno nabirali, da bi nam koristilo kasneje. Prineslo pa mi ni le tega, temveč tudi veliko novih prijateljskih vezi, seveda kdaj tudi kaj sporov, vendar smo jih vedno kar hitro tudi rešili. Glede na to, da sem na šmarško šolo prišla šele lansko šolsko leto, sem se lahko letos bolj povezala tudi z ostalimi, ne le s sošolkami in sošolci, temveč tudi z vrstniki in prijatelji iz drugih razredov, kar mi pomeni ogromno, saj je nenazadnje prijateljstvo vrednota, ki nas bogati. Po štirinajstem juniju bomo devetošolci končno zakorakali v svet, novim ciljem naproti. Stopili bomo na novo, neznano pot, a ne skrbite, saj vas bomo imeli v mislih. Prijateljstva ne morejo ločiti razdalje, ki jih bodo prinesle naše nove poti, ki pa nas bodo zagotovo vedno znova vodile nazaj. Osnovna šola je nenazadnje najpomembnejši kraj naših najlepših spominov iz otroštva. Seveda tega nismo znali ali pa hoteli pokazati, saj je bolj malo najstnikov, ki radi hodijo v šolo, vendar pa ne bom trdila, da nam je bilo kdaj zares nevzdržno ali grozno. Šola je bila namreč za nas devet let naš drugi dom, prostor naših uspehov in napredka, v stiskah pa mesto, kjer smo dobili tolažbo in smo si vrstniki stali ob strani.

Meni in verjamem, da tudi drugim učencem iz naše generacije, se bo težko posloviti od vsega, kar za nas predstavlja naša šola. Težko se bo v slovo objeti s prijatelji, seči v roko učiteljem, delavcem na šoli in se posloviti na splošno od vsega, kar smo zares poznali do sedaj in kjer smo sklenili prva pomembna prijateljstva. Sama mislim, da smo se vsi močno navezali drug na drugega, ne glede na to, kdaj smo prišli na šolo, za kar sem res hvaležna.

Nisem ravno prepričana, da bi sedaj morala napisati zaključek, saj naše slovo ni zaključek za nikogar, temveč nov začetek in nova nepopisana stran v naši knjigi življenja. Naše slovo je začetek vsega novega, kar nas čaka. Pred nami so novi cilji, nova pomembna poznanstva in prijateljstva, novi uspehi, vzponi in seveda tudi padci, s katerimi se bomo morali soočiti. Prepričana sem, da nas čaka veliko lepega in nepozabnega. Tako kot bodo lepi in nepozabni spomini na našo in vašo osnovno šolo. Zato to ni zaključek, temveč začetek nečesa novega. Najprej pa najpomembnejše - začetek počitnic.

Taja Vidmar, 9. b

Timeja Rutnik, 9.b

VSE MOJE POŠASTI IN LJUBEZNI

Trinajst je moja številka, nosim jo tudi na nogometnem dresu. In oktobra sem bil star trinajst let, torej se je obetalo MOJE šolsko leto. No, res je bilo tako. Kopal sem se v nasladi lastnih uspehov in treščil na tla zaradi svojih slabosti. Če se temu reče odraščanje, sem vsekakor prestopil Rubikon svoje zrelosti. Lahkomiselnost, brezskrbnost in naivnost so se zataknille nekje na vratih v osmi razred. Področja, na katerih sem doslej z malo sreče in veliko pameti v glavi še nekako slalomiral, so se iz speče nevarnosti prelevile v strašansko pošast in zazijale vame. Ko je ugriznilo prvič, sem pogoltnil cmok, naslednjič sem že jokal in obupaval. Pravzaprav sem otopel in enostavno ignoriral ter upal, da že nekako bo. Še zmeraj je šlo, zakaj tokrat ne bi?! In ko se ta presneti čudež ni zgodil ter me odrešil muk, so se začeli prižigati alarmi. In obšlo me je grenko spoznanje, da nisem tak frajer, da bi vse počel zlahka. (Ne bom rekel z levo roko, ker sem levičar.) Ne vem, kako bi bilo, če pri tem ne bi imel mame. Pa ne zato, ker me je spodbujala in priganjala k delu (meni se je to sicer zdelo bolj teženje), ampak ker me je kot nekdanja petkarica znala tudi potolažiti, da same petke še ne prinesejo sreče in da je vedno zavidala tistim, ki so svoje talente odkrili že zgodaj in naredili vse, da so jih razvili do perfekcije. Ne zaradi petk, zaradi sposobnosti in trdega dela. Tega drugega se še vedno malo oteparam, ampak tisto prvo pa drži. In to mi je letos dajalo veter v jadra, kadar sem kje drugje padel. Moje sposobnosti, moji talenti in moji uspehi so postali moja droga. Čudoviti adrenalin, ko ti nekaj tako zelo uspe, da si ponosen nase, da bi stopil na vrh hriba in zavpil od sreče. Ko stojiš na odru in slišiš ploskanje in navdušene vzklike. Ko v Ljubljani prejmeš nagrado za najbolj obetavnega igralca in veš, da nisi le vaški posebnež ali klovn. Da si premaknil nekaj v ljudeh. Nepopisno, ko te izven uradnega dela podelitev po rami potrepnja Klemen Janežič in ti reče: "Oskar, odlično, kar tako naprej, vztrajaj!" Oprostite, ampak to so tako lepi trenutki in dovolite, da sem počaščen in malo važen. Rad imam oder. Tudi takrat, ko igram z orkestrom. Čeprav sem samo eden med ostalimi, me glasba odnese v čisto drug svet. Če so me morali v prvih razredih glasbene šole priganjati h kitari, jo danes izpustim iz rok šele tik pred spanjem. Kitara je moj strelovod. Za moje strahove, za mojo žalost, jezo, za smeh in srečo. In to je to. Ko nekaj delaš z ljubeznijo, ko te nekaj dobesedno posrka vase, je to uspeh. Res je, niso petke vse in niso za vsakogar. Vem, da jo zaslužim pri slovenščini, ker obožujem jezik, literaturo in ta ljubezen obrodi uspeh. Vem, da jo zaslužim pri angleščini, ker bi lahko bila že šest, kar sem dokazal z zlatim državnim priznanjem. In vem, da jo zaslužim pri glasbi, pri zgodovini in geografiji, ker so to moje strasti. Ljubezni, ki prinašajo uspeh. In nenazadnje - vem, da bi si lahko zaslužil petko tudi pri tistih naravoslovnih pošastih, ki mi kažejo zobe in prežijo name ter preizkušajo mojo voljo in disciplino. Vem! In poznam tudi drugi del mamine "modrosti" (beri teženja), da življenje ni le pravljica na mehkem in udobnem, da rabim karto za gimnazijo in da veliko veliko stvari v življenju na pravo mesto postavi šele matematika.

ŠPORTNI DAN

Danes bil je dober dan,
ker imeli smo športni dan.
Igrali tenis, odbojko, nogomet in teeball.
Zdaj vsi veseli smo,
ker pouka ni bilo ta dan.

Devetošolci porazili so naše učitelje
in vsi vriskamo na dan.
Vroče nam je bilo,
zato smo špricali se zelo.
Vsi mokri smo bili,
zato na sonce odhiteli smo vsi.

Vsi presenečeni smo bili,
ko na kosilo smo odšli,
saj lačni smo bili.
Tega dne se bomo spominjali vsi,
ko bo konec šolskih dni.

Naja Šmajš, Anej Potočnik, 7. a
Jon Šibanc, Gabi Cukjati, Matija Herlah, 7. b

ŠPORTNI DAN

Zgodaj smo vstali,
v šolo prišli,
da bi za devetošolce navijali.
Devetošolci so v odbojki zmagali,
po tekmi pa za kratek čas v senci
omagali.

Nato smo se sedmeci zbrali,
da bi teeball igrali.
Sedmi b je zmagal,
a-razred pa na tla popadal.
Sledila sta nogomet in odbojka,
poraza ni bilo,
a do »špricanja« z vodo je vseeno
prišlo.

Ko mokri smo bili,
smo žogo še bolj odbijali.
Po koncu športnega dne
pa smo veseli domov odšli.

Kaja Lah, 7. a
Valentina Friškovec, 7. b

Šolsko leto v greh kraju

Ko september pridrvi,
spet v šoli smo vsi.
Novi zvezki, nove sanje,
tudi šola, kjer je znanje.

V oktobru in novembru,
testi rinejo na plan.
Sam v sebi preiščujem,
kaj pa, če bi bil bolan.

Decembra sejem priredimo,
z Miklavžem okrog jelke se zavrtimo.
Pojemo, pijemo, se veselimo,
skupaj s pr'jatli proslavljamo zimo.

Januarja še več ocen pridobimo,
s svojim (ne)znanjem ves sneg
raztopimo,
februarja pa svet' Valentin,
zaceli vse rane srčnih bolečin.

Marca in aprila na ekskurzije gremo,
zaradi njih tudi kaj več vemo.
Čeprav aprila dež nas mori,
še vedno v šoli gnijemo vsi.

Tale pesem bo odpeta,
čisto na koncu šolskega leta.
Zato z nami tukaj zdaj,
sta le še junij in pa maj.

Šolsko leto počasi gre h kraju,
zato naj povem, da Sončkov tek je v
maju.

V juniju še zadnje ocene lovimo,
da starše doma lahko nasmejimo.

Nekateri med nami so popravce dobili,
ker se čez leto niso nič učili.
Nekateri pa naučili smo se le pravi čas,
zato zdaj poletne počitnice so za nas.

Nika Kačičnik, 8. a

Šolsko leto v greh kraju

Šolsko leto smo prestali,
preživeli živi, zdravi.
Šola danes še stoji,
ker bili smo pridni vsi

Počitnice prihajajo,
z oblakov se nasmihajo.
Le še nekaj tednov je,
da pokusimo ocene še!

Prijatelji postali smo,
ogromno se naučili,
da poleti bomo,
vse skupaj pozabili.

Še zadnje dni opravimo,
dopust se že pričinja.
Morje, pesek, školjke.
Poglejte, kako nas gledal!

Sonce zdaj zahaja,
naj nov začetek traja.
Lepo imejmo se vsi,
saj kmalu pridemo nazaj v klopi.

Manca Poberžnik, 8. b

Matic Krevzel, 2. a

POLETNI ČAS

Daljši dnevi s krajšimi noči,
barvita oblačila in svetlejše luči.
Moje najljubše pesmi z najboljšimi prijatelji,
ni potrebe za skrbi, ni.

Ta čas prihaja le enkrat letno,
treba ga je uživati, uživati.
Rada bi potovala tja, čez tri dni.

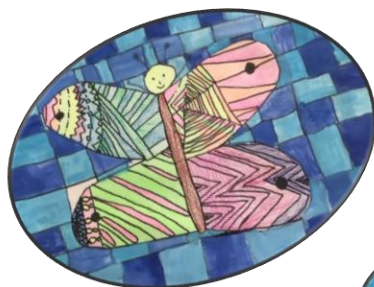
Vonj morja in pesek v dlaneh,
prva ljubezen in smeh.
Vse to se občuti v poletnih dneh.

Vsi smo srečni,
sonce nam sije,
spomini blestijo,
z dvignjeno glavo pa gremo v novo šolsko leto.

Kaja Rusmir, 6. b

Nika Vrčković, 2. b

Liza Doberžnik, 2. b

Timeja Rutar, 9. b

Liza Doberžnik, 2. b

Nika Vrčković, 2. b

PAPAGAJ NALO

Nekoč v Mehiki, na mehiških otokih, na enem sredi morja, ki je bil kar velik, no, tam se je vse začelo. Tam je živel papagaj po imenu Nalo. Bil je najbolj radoveden v svoji jati. Imel je zelo rad Mehiko, še posebej mehiški otok, kjer je živel. Ampak ni mogel leteti po celotnem otoku. Zato ker si je otok delil z drugimi papagaji, rdečimi papagaji, s katerimi so imeli mejo. Nalo pa je želel preleteti cel otok. Mogoče bi šel še kam drugam, a ne bi zapustil svoje jate, pa čeprav bi si tako zelo želel. Neke noči, ko so vsi spali, Nalo ni in ni mogel spati. Sanjal je grozne sanje. Sanjal je o nekaj čudnih bitjih, ki so prišli na njegov otok in ga uničevali, a ni vedel kdo so. Začel se je premetavati in padel iz drevesne dupline. Zgodaj zjutraj je zaslišal hrup: Nalo, ali si živ? Nalo se je prebudil in vsi papagaji so zakričali: Nalo je živ! Nalo je zmedeno pogledal okoli sebe. A je videl le, da je na tleh. Nenadoma je do Nala in papagajev steklo zelo veliko prestrašenih živali. Glavni papagaj je vprašal prestrašene živali: Kaj se je zgodilo? Prestrašene živali so odgovorile: Na otok so prišla čudna bitja in ga pričela uničevati. Nalo se je oglasil: To se je zgodilo v mojih sanjah. Takrat se je iz množice prikazal najbolj pameten papagaj. Včasih je potoval po svetu. Rekel je: To so ljudje. Nalo je postajal vse bolj radoveden. Pameten papagaj je povedal: Vse živali prosim, da se ne približujete ljudem, ker so lahko zelo nevarni. To novico so izvedeli vsi prebivalci otoka. To pomeni tudi rdeči papagaji. Kar naenkrat so zaslišali smejanje. Bili so rdeči papagaji. Odšli so do meje in zagledali kup papagajev, ki se zelo smeji. Povedali so jim: Smejimo se vam, zaradi vašega smešnega sporočila. Glavni papagaj se je namrščil in zašepetal: Sem vedel, da vam ne bi smeli poslati sporočila. Glavni rdeči papagaj je izzival papagaje iz Nalove jate na boj z orehi. Glavni papagaj v Nalovi jati je prikimal. Dobimo se opoldne pri Jarni jami.

Ura je odbila dvanajst. Vsi papagaji so se zbrali pri Jarni jami in napeto pričakovali boj z orehi. Glavni rdeči papagaj je povedal pravilo: Tista jata, ki zmagala, bo postala najboljša v igri boj z orehom. Vodja Nalotove jate je prikimal. Sodnik je zapiskal, da se igra najprične. Prve tri orehe so dobili papagaji Nalotove jate. Rdeči so dobili sedem orehov. Na koncu so bili že vsi na tleh. Končno je sodnik zapiskal konec tekme. Bilo je izenačenje, 12:12. Vodja rdečih papagajev, ki je bil trdno prepričan, da bodo zmagali, je bil zelo, zelo jezen na svoje igralce. Zelo se je jezil na njih. Vmešal se je vodja papagajev Nalotove jate in zabrusil vodju rdečih papagajev, da je slab vodja. Vmešali so se tudi ostali papagaji, razen Nalota. Medtem ko so se papagaji kregali, je Nalo odletel. Odšel je pogledat, kaj počnejo ljudje. Zaslišal je glasen bum. Odletel je bližje, da bi videl, kaj se je zgodilo. Vsedel se je na vejo od drevesa, da bi se odpočil. Nenadoma se je drevo podrlo. Na srečo je Nalo hotel vzleteti. Zelo si je oddahnil. Pod sabo je zagledal velik stroj, ki je podiral drevesa. Nalo se je obrnil, da bi videl, kako oddaljen je njegov dom. Ljudje so se vedno bolj približevali njegovemu domu. Ravno, ko je želel povedati ostalim, so ga zadeli z uspalno

puščico. Nalo je zamomljal: Domov moram. Čez par ur se je Nalo zbudil v kletki. Okoli sebe je zagledal polno drugih živali. Najbolj pameten papačaj je imel prav, da so ljudje nevarni. Nalo je opazil Jarno jamo, to pomeni, da bodo podrli njegov dom. Nalotova jata papačajev je vedela, da imajo ljudje Naloča. Vsi papačaji so bili na položajih, da rešijo Naloča. Ljudje so hoteli podreti prvo drevo. In takrat so prileteli vsi papačaji. Nalotova jata papačajev se je združila z jato rdečih papačajev. Z orehi so zamašili motorje strojev. Mlada papačajka Lara je sunila ključ in rešila Naloča. Nalo se je pridružil borbi za mehiški otok. Kar na enkrat so se ovijalke dreves začele premikati in stiskati stroje. Ljudje so se končno predali. Ko so ljudje odšli z otoka, so vse živali posadile nova drevesa, ki so kar hitro zrastle. Nič več mej. Delili so si vse. In Nalo je letel čez cel otok. Kar pa se tiče ljudi, kaj se jim je zgodilo, no, to pa je že druga zgodba. Na morju jih je ulovila nevihta in potopila njihovo ladjo. Živali na otoku so srečno živele. Takšno je življenje na otoku.

Urška Veberič, 3. b

Lana Strnišnik, 3. a

Luka Šarac, 3. a

Začarani gozd

V daljnih deželah na gromozanskem otoku so živele tudi živali, ki govorijo. Legenda pravi, da še nobeden ni prišel na otok. Ko so gozdarji slišali, da tam rastejo najvišja in najdebelejša drevesa, so si gozdarji mislili, da če posekajo tako drevo in ga prodajo, da bodo bogati. Toda gozdarji niso vedeli za živali, pa tudi če bi gozdarji vedeli zanje, mislijo samo nase in njihov denar. Gozdarji so se brž odpravili, živali pa so imele gozd zarovan, ker imajo tam pogoje za življenje take, da jih nikjer drugje ne najdeš. Gozdarji so potovali več dni. Po enem mesecu so pred sabo zagledali drevesa, ki so bila velika kot Ajflov stolp. Eden izmed gozdarjev je zagledal veвериčji rep in je to povedal glavnemu gozdarju. Ko so gozdarji prišli v središče gozda, je bilo videti kot v pravljici. Ko je gozdar mislil udariti v drevo so veveričji stražarji zagradili vrata in dva stražarja sta jih pospremila na jaso. Na jasi so jim živali mislile povedati in prositi naj jim pustijo njihov gozd in si izberejo drug gozd. A ko so se živali zbudile niso bile več v začaranem gozdu ampak v živalskem vrtu. Ljudje so živali dražili, še sploh, ker so živali bile navajene tišine. Naslednjo noč je prišlo devet gozdarjev zamaskiranih v črno. Živalim se je zdelo, da jih bojo ugrabili. Ko so prišli do postaje, kjer bi naj zaprli živali. Ko so že vsi ostali sladko spali, se je najmlajši gozdar zamislil, zakaj bi zaprli nedolžne živali, ki jim niso nič naredile, zato jih je odpeljal. Gozdar je peljal živali v napačen gozd, ker ko so peljali ostali gozdarji on ni smel zraven. Ko je gozdar odložil živali se je začel čuditi zakaj se živali ne premaknejo in še samo strmijo v gozd. Ni čudno da so živali tako strmele v gozd saj ni bil niti malo podoben njihovom gozdu. Živali so po polurnem gledanjem naveličale in šle v gozd. V gozdu so se živali izgubile in postajale so vse bolj lačne na tleh so našle kose mesa in vse so pojedle. Ampak ti kosi mesa so jih pripeljali do visokih lesenih stebrov na vrhu pa lesena hišica in iz hišice je pogledal lovec. Ko so ga živali zagledale so jo na vrat na nos ucvrle. Ko so živali pritekale iz gozda so bile srečne da se nobeni izmed njih ni nič naredilo. Prehodili so že štiri gozdove a v nobenem nič, nazadnje so prišli iz petega gozda in pred seboj zagledali jezero nad njem pa prelep most ki je vodil do njihovega gozda. Živali so se tako veselile da so rajale še naslednja dva meseca in od zdaj je vsaka žival živela srečno in veselo življenje.

Amadeja Kocuvan, 3. b

Bor Hudournik, 3. b

ŠAHOVSKA PREVARA

Nekoč pred davnimi časi je na severu Slovenije stal stari grad. Bil je sezidan iz sivih kamnov. Pred gradom so bila železna vrata in dvizni most. Okoli gradu pa jarek z lavo. Bil je pravokotne oblike in imel je sedem stolpov. Tri v sredini in štiri okrog, ki so jih varovali zmaji, ki so bili prijazni. V gradu so živeli graščaki in graščakinje, kralj in kraljica. Bili so zelo prijazni in njihova najljubša igra je bila šah. Figure pa so bili prebivalci gradu. Okoli gradu je bil gozd. Pravili so, da je začaran. Zato, ker so v njem živeli hudobni škratje in najzlobnejša čarovnica. V gozdu je bila tudi vas v kateri so živeli vaščani. Ta vas je bila zelo čudna. Hiše so imele polkrožne strehe, bile so kvadratne in bile so zgrajene iz blata. Vas je bila ograjena z obzidjem. Vaščani so postajali vedno bolj zlobni, ker so jim škratje dajali zlobne kekse, ki jih je pripravila čarovnica. Vsak dan so bolj hoteli imeti grad. Ampak ne svojega, od kralja in kraljice. Vaščani so poklicali čarovnico in škrate in z njimi so kovali načrte vsako noč. Nekega večera so se spomnili odlične ideje. Zmenili so se, da se bodo preoblekli v figure za šah. Ponoči so prišli do gradu in se preoblekli v figure in se pripravili. Zjutraj, ko se je igra začela jih nobeden ni prepoznal. Med tem pa so kmetje-škrati napadli, izvlekli orožje in v napad! Med tem so ostali škratje hranili zmaje z zlobnimi kekssi in zato so še zmaji napadali grad in prebivalce. Ampak kralj in kraljica sta imela še eno skrivno orožje. V tistih treh sredinskih stolpih je živel največji in najbolj prijazen velikan. On je imel proti strup in ozdravil je vaščane, škrate in zmaje z dobrimi kekssi. Čarovnico je vrgel v neskončen vodnjak. Prebivalci gradu in velikan so se odločili, da bodo še vaščanom zgradili grad. Rešeni so bili zlobe in srečno so živeli do konca dni.

Luka Suljić 3.b

Nuša Poprask, Bor Škrbot, Nika Drofenik 1. b

Eva Romih, Nika Jelen, Tine Hrastnik 1. a

POSEBNA ROŽA

Nekoč, v davnih časih, je živel kralj. Rad je imel dobro hrano, lepa oblačila, zabave in bogastvo. Vsi, ki so živeli v njegovem kraljestvu so mu morali dajati svoje pridelke. Bil je tako pohlepen, da so revnim ljudem ostajale samo drobtinice.

Najbolj reona je bila družina Kovač. Mama Anja, ki je ostala brez moža, je imela tri otroke. Najstarejša hči, Ema, je bila stara 12 let in je bila zelo pridna in lepa deklica. Večkrat in rada je pomagala mami.

Srednji je bil Jakob, star 11 let in najmlajši je bil sedemletni Marcel. Vsi so pridno delali. Mama, na ortu in travniku, Ema je nabirala gozdne jagode, gobe in lešnike, Jakob in Marcel, pa sta pasla živino.

Nekoč je v deželi zavladata suša. Padla ni niti kapljica dežja. Letina je bila zelo slaba. Ko je prišla kraljevska straža, so jim vzeli vse pridelke. Kovačevi niso imeli hrane in morali so zapustiti hišo. Žalosti ni bilo konca. Tako so bili žalostni, da je še nebo zajokalo z njimi in začelo je deževati. Kovačevi so v dežju iskali zatočišče. Stekli so v gozd in tam našli zapuščeno hišico. Stekli so noter, kjer je bilo suho in toplo. Ema je na oknu zagledala suho in ovenelo rožo. Nesla jo je ven, na dež. Čez nekaj trenutkov je Ema zaslišala glas: »Hvala Ema.« Deklica je pogledala naokoli, pa ji ni bilo jasno, kdo se ji je zahvalil.

Rožica se je oglasila še enkrat in ji povedala, da je čarobna roža. »V zahvalo, ker si me rešila, vam bom izpolnila vsakemu tri želje.« Ema je odhitela v hišo in to povedala ostalim.

Mama si je zaželela, da bi imeli dovolj denarja, hrane in da bi bil kralj prijazen. Ema si je zaželela, da bi roža ostala še naprej živa, brata pa da vsi živijo v svojih lepih hišah in da imajo vse, kar potrebujejo.

Želje so se jim uresničile in živeli so srečno, do konca svojih dni.

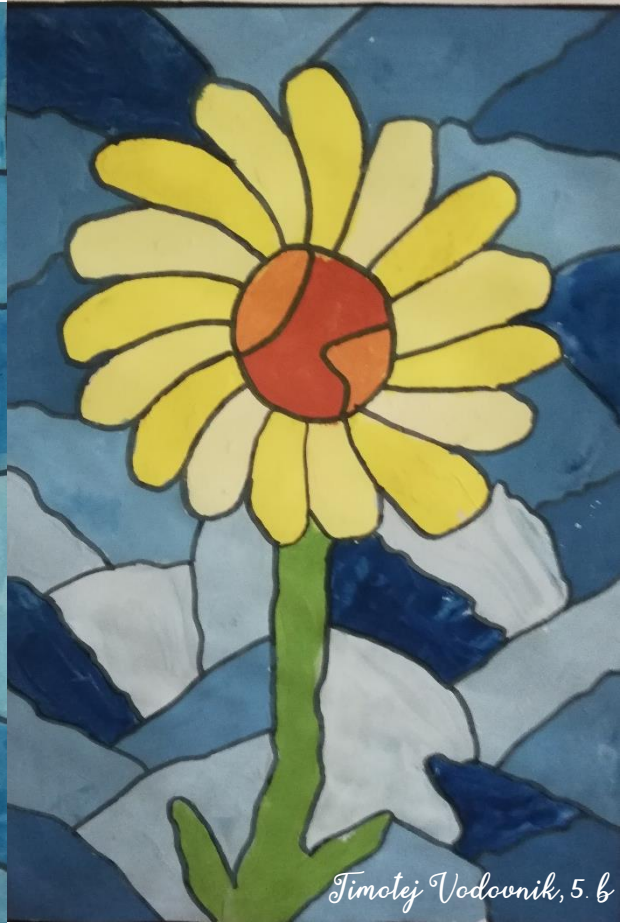
Sofija Maurer, 3. a

Vita Sovič, 5. b

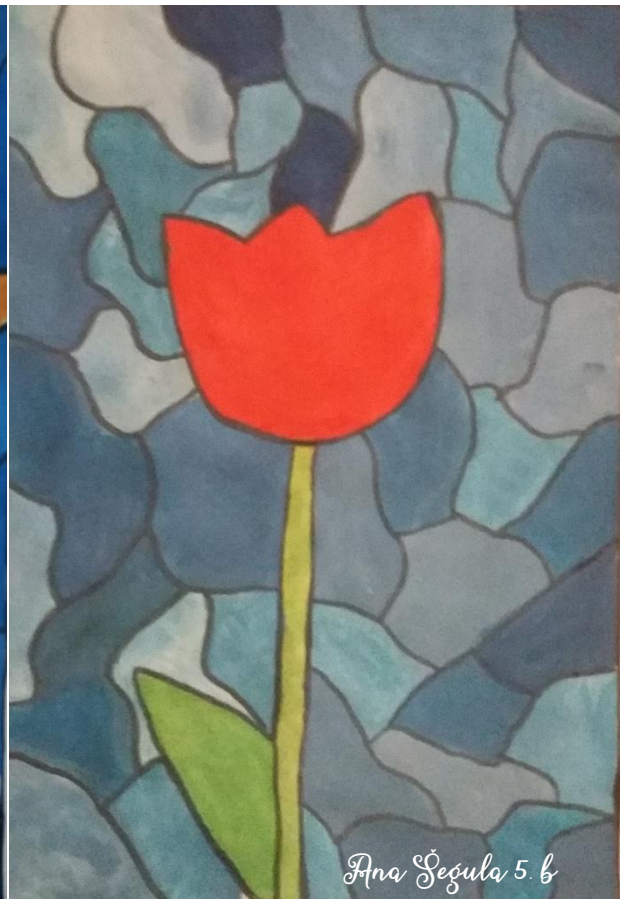
Tija Jezernik, 5. b

Timotej Vodovnik, 5. b

Aljaž Rožič, 5. b

Ana Segula 5. b

KEVIN IN ČUDEŽNA ZAPESTNICA

Nekoč je živel kralj Rubin, ki so ga podložniki zelo cenili. Prišel pa je čas, da preda prestol svojemu sinu Kevinu. Rubin je imel še mlajšega brata Safirja in ta je tudi hotel postati kralj.

Safir je vedel, da se mu lahko želja uresniči, če kraljevi sin umre. Nekoč je nečaka Kevinu zabil k reki. Najel je človeka, ki je moral oponašati utapljanje. Kevin ni znal plavati, a je kljub temu skočil na deblo in odplaval do utapljajočega. Ponudil mu je deblo, utapljajoči mu ga je izpulil. Kevinu pa je vrtinec povlekel na dno reke.

Mimo je priplavala riba in ga prebudila ter odpeljala na kopno. Kevin se ji je zahvalil s čudežno zapestnico, ki je sam ni znal uporabljati. Ves premočen se je vrnil v grad. Stric je bil presenečen, ko ga je videl živega in zdravega.

Naslednjič ga je Safir odpeljal s sabo v gozd, kjer prebivajo roparji. Kevin ni bil izkušen jezdec, zato je močno zaostal za Safirjem, ki je dirjal, da ne bi prišel v past roparjem. Kevin se izgubi in napadejo ga roparji. Odpeljejo ga v svoj tabor ob reki.

Roparji opazijo močno svetlobo, ki prihaja z dna reke in vsi planejo k njej. To svetlobo je oddajala čudežna zapestnica, ki jo je nosila riba. Ko so bili roparji na sredini reke, je zapestnico vrgla Kevinu. Roparji so se obrnili k njemu. Postalo ga je zelo strah in zaželel si je, da bi bil v gradu pri svojem očetu. Kar naenkrat se je pojavil tam. Prispel je še pred stricem.

Safir še vedno želi postati kralj, zato poskusi še tretjič. Rubina je strah za svojega sina in Kevinu ukaže, da ne sme z gradu brez spremstva Safirja. Njega pa prosi, da ga izuri v telesnih spretnostih. Safir in Kevin se odpravita na goro. Safir ga nenadoma potisne v globok prepad. Kevin takoj pomisli, da bi bil doma in se še preden bi padel na dno prepada, pojavi v gradu. Očetu pove, da ga je stric hotel ubiti in je preživel le zaradi čudežne zapestnice. Spoznajo, da nesreči, ki sta se zgodili Kevinu nista bili naključje. Safir se izgubi na gori in se nikoli več ne vrne v kraljestvo.

Kevin postane kralj. Poroči se in srečno vlada. Vedno prisluhne očetovim nasvetom in vsi ga spoštujejo in imajo radi.

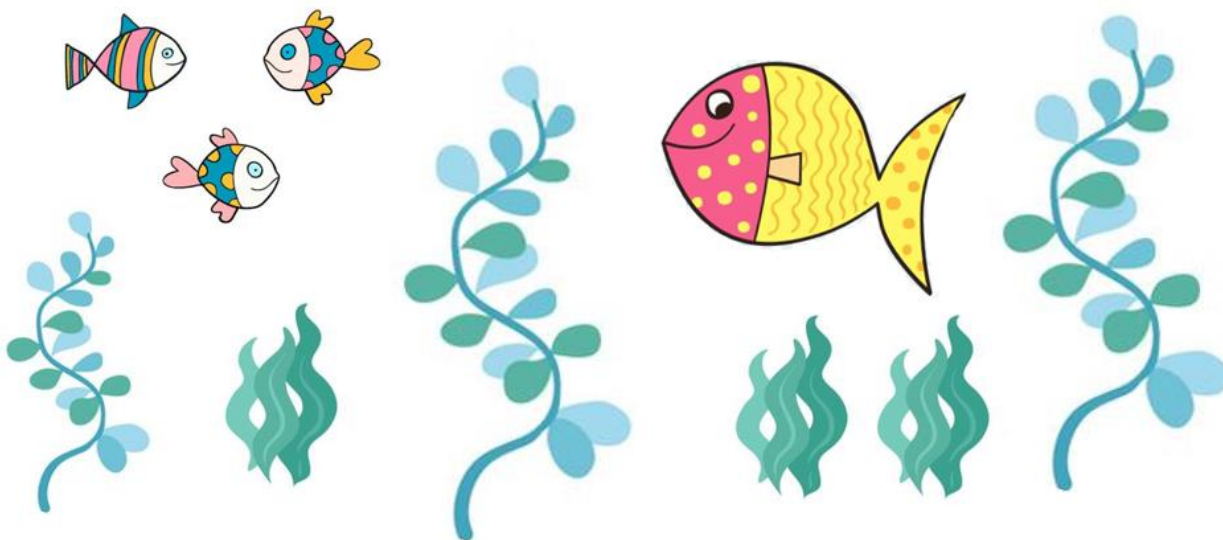
Nik Pilih, 3. A

ZLATA RIBICA

Nekoč je živela zlata ribica. Bila je zelo prijazna in nežna. Odpravila se je na dolgo pot, ker je želela spoznati, kdo vse živi v morju. Med potjo se je izgubila. Mimo je priplaval velik morski pes, ki je imel ostre zobe. Zlata ribici je obljubil, da ji bo razkazal morško dno. Verjela mu je in odšla za njim. Ko se je obrnila stran, jo je s svojo močno plavutjo potisnil v kletko in zaklenil vrata. Voda je bila umazana in bilo je temno. Zlato ribico je bilo strah, ker je bila sama. Plavala je po kletki sem in tja in se jokala. Mimo so priplavale tri majhne ribice. Povedala jim je, da jo je v kletko zaprl hudoben morski pes. Ribice so jo vprašale, če kaj potrebuje ali je lačna. Zlata ribica ni želela nič drugega, le to, da bi morski pes bil prijazen in bi jo spustil domov. Zasmilila se jim je, zato so se na vso moč potrudile, da so našle tega hudobina. S svojimi čarobnimi močmi so ga začarale in takoj se je spremenil v prijazno, veliko ribo. Skupaj so odšli do kletke, kjer je morski pes v pesku poiskal ključ in odklenil ključavnico. Zlata ribica se jim je zahvalila in odšla domov. Mamici in očku je povedala kaj se ji je zgodilo in obljubila, da ne bo nikoli več sama odšla od doma.

Mija Berzelak, 3. a

MACA TACA

Jaz sem mala Maca Taca.
Rada mijavkam, počivam in uživam.
Vsak dan veliko predem
ter se hitro zmedem.

Ko bom velika,
mladičke štiri bom imela,
z njimi se bom igrala in jim pela.
K meni pride moj mož Mac
in potem je skupaj 24 tac.

Tako teče to življenje moje,
saj zvečer gre vsak po svoje.

Zoja Janžovnik Strožer, 4. a

SKRBNA MUCA

Če bila bi jaz muca,
bi črna bila.
Se z mačkom spoznala
in mucke dobila.
Male mucke bi miši loviti učila,
se z njimi podila in jih olike učila.
Ko noč bi prišla,
jih z mehko odejo bi pokrila
in se z mačkom dogovorila:
„Jutri lahko gremo v park ali kino,
samo, da bo za najine mucke fino!“

Sara Golčman, 4. a

RAZIGRANA MUCA

Če bi bila jaz muca,
tri mucke bi skotila.
Rada bi jih imela
in se za njimi podila.
Če bila bi jaz muca,
v svoji hiški bi živala
in se super imela.
Če bi bila jaz muca,
veliko živalskih prijateljev bi imela.
Se z njimi zabavala
in po gričih norela.
Če bi bila jaz muca,
svoj vrt bi imela.
Na njem brikete posadila
In jih vsak dan tudi zalila.

Tia Zupan Rehar, 4. a

PROGAST MUC

Če bi bil jaz progast muc,
imel bi cel kup progastih muc .
Učil bi jih loviti miške,
oni pa bi lovili piške.

Če bil bi jaz progast muc,
kupil bi si dve preprogi.
Po njih bi tekel kot na progi.

Če bil bi jaz progast muc,
bi pojedel en koš štruc.
Igral bi na sir,
imel bi pa mir.

Jošt Sem, 4. a

Če bi imel čudežno srajco dopetajco ...

Zgodilo se je, da mi je sošolec ukradel punco.

Pri tem bi mi zelo pomagala čudežna srajca dopetajca. Sicer bi lahko z njim opravil tudi brez srajce, a punce verjetno ne bi dobil nazaj. Njeno srce je nekje daleč stran.

No, za to bi imel srajco dopetajco. Zato, da bi njeno srce spet pripadalo meni.

Domen Prauhart, 5. b

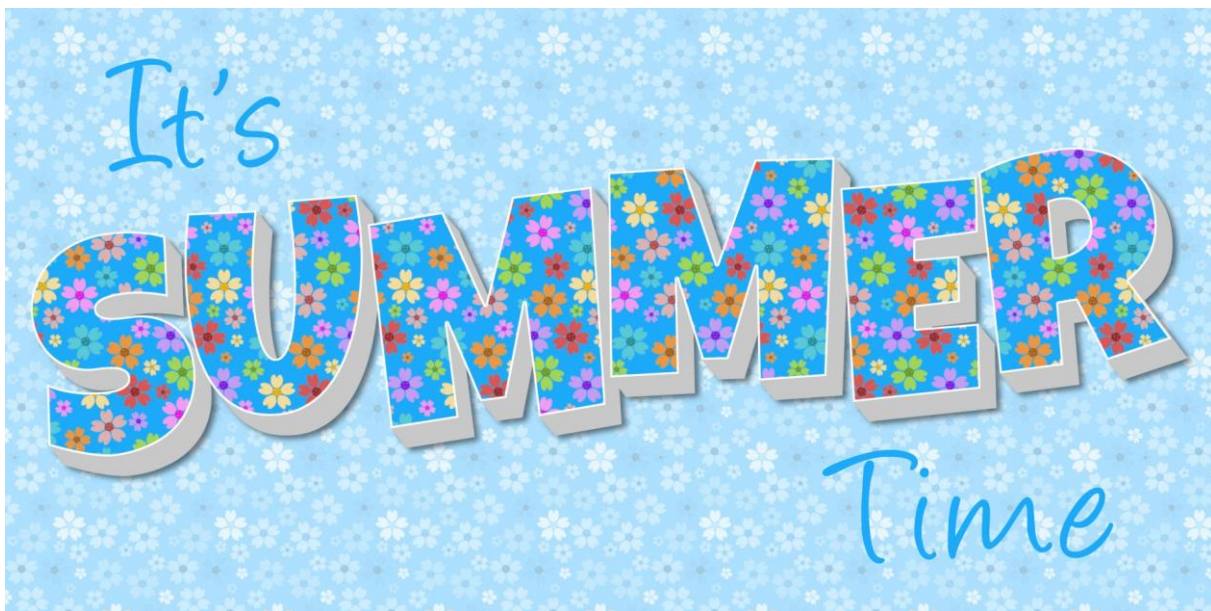
Če bi imel čudežno srajco dopetajco ...

Zgodilo se je lansko leto, ne vem točno kdaj. Skratka, ne bi rad napihoval zadeve, zato bom kratek.

Sošolcu sem, tako pravi on, ukradel punco, ki pa ni bila prava za njega. Ker vem, da ima ta moj sošolec zlobne namene, bi čudežno srajco dopetajco uporabil, da bi se lahko ubranil pred njim. Nikoli ne veš, kaj razmišlja... Sicer bi lahko z njim obračunal po moško, ampak sem se odločil, da se prej pogovorim z njim, da razčistiva zadeve. Če pa bo res imel zlobne namene... Se skrijem na drevo in do šole v naravi me ne boste videli več.

Anže Jan, 5. b

Longer days and shorter nights.
Colourful clothes and shining sun.

Red strawberries and sweet blueberries.
Refreshing lemonade and cold ice cream.

Beautiful photos and wonderful memories.
My favourite songs and my best friends.

I love summer and I hope it never ends!

Kaja Rusmir, 6. b

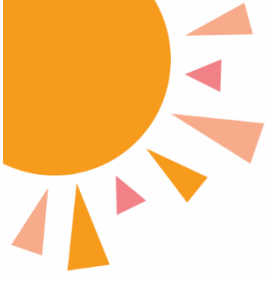

Summer is my favourite season.

In the summer, I can relax and forget all my problems. I usually go to the Veli Jože camp in Savudria. That's in Croatia. I go there with my grandparents. My cousins are also there. We play tennis and volleyball, we swim and we watch sunset together. In the evenings, we play cards and chess. I usually sleep very long. My favourite summer sport is spearfishing. I have a special suit and a spear gun. I spearfish with my father.

In September, when school starts, I always miss my summer days.

Luka Polak Rožič, 6. b

Spring is over and summer is finally here. The end of school year is coming. Everybody is waiting for holidays to begin.

I love summer very much. Every year, right after the last day of school, we pack our bags and we go to the seaside. I can't wait for the first jump into the cool sea!

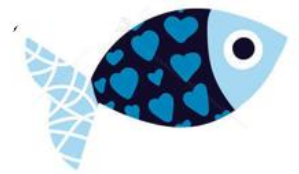

Every day we wake up at seven o'clock and we eat breakfast in the hotel. After breakfast, we go to the beach. We swim, we dive and we eat a lot of ice cream. We sometimes eat fish for lunch. In the evening, we go for a walk by the sea or we go to the aquarium. We can see many fish, sharks, shells and starfish there.

When we come back home, we put a swimming pool in our garden. We continue to enjoy summer and swimming for the rest of the summer holidays. Sometimes my friends come to my house. We drink cold lemonade and talk. I love my friends' summer stories! We also have parties with my family and relatives. We bake a cake and we have a great time.

I love summer!

Iza Leskošek, 6.b

WHY I LOVE SUMMER

Summer is the best time of the year. I like summer because we have 2 months of holidays and it is very warm outside. I love summer because I can be with my family, friends and people that mean a lot to me. To me, summer is like a very happy time of the year and not just because I'm very happy but because it's usually sunny and everyone is having fun. In the summer, you don't need to worry and be stressed about school. There isn't any homework or subjects that you have to study, so you can just relax and take some time for yourself. Summer is perfect for picnics and being outside. You can go to the lake or the beach. There is another important thing about summer. Days get longer, so you can be outside longer too. Summer is perfect for visiting your friends, reading an interesting book, drawing, watching movies, playing outside and finding new hobbies. You can go on a vacation too. Maybe go on a sleep over, on a party or go to your grandparent's house and just be around people that you love. I love to clean my room and my wardrobe in the summer. I have to change clothes in the wardrobe from spring to summer. Short jeans, t-shirts, skirts and dresses. Because it's too warm for sweaters. However, there are more things that you need in summer like bathing suits and some sunglasses and sun cream. You don't even need a blanket in your bed because it's way too hot at night.

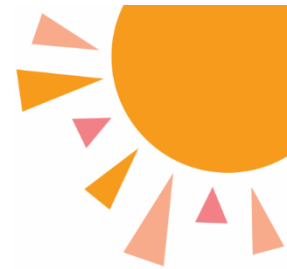
There are only 3 things that are bad in summer. First, there are too many insects like mosquitos and wasps.

Second, it can be too hot sometimes, but you can cool off with some ice cream. And the last, summer is way too short and it should be at least a month longer. Even though, summer is the best.

Now you can see that summer is made for enjoying, having fun and just doing things that you like to do, with people that you like to be with. Therefore, you will have some great memories of the summer.

This is why summer is my favourite time of the year. I love summer!

Tinkara Holešek, 6. a

It is a sunny day in our town,
we are playing on the beach all the time,
our faces are just one, big smile.

School is over and everything is fine,
parents are happy and so are we
because it's summertime!

We are excited, we do not know
what summer will bring us.
We all hope it'll be an amazing summer
and we'll have lots of fun.

I wish you a great summer
'till we meet in school again!

Ožbej Ramšak, 6. a

Summer is fun,
summer is nice.
In summer there is no ice.

In summer we swim,
in summer we dive,
in summer we look
at the blue sky.

In summer we fish,
in summer we play,
in summer we listen
what the sea has to say.

The sun is shining,
the seagulls are whining.
We eat seafood
and life is good!

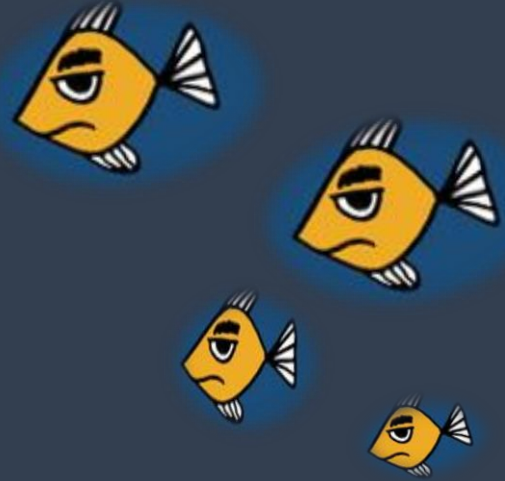
Summer is cool,
because there's no school!

Luka Polak Rožič, 6. b

MY DREAM HOLIDAYS

I would like to travel to **Paris**. I would go there with my family. I would take a camera, some money, my clothes, paintbrushes, water colours and sheets of paper. I would travel by plane and by van. I would see the Eiffel Tower, galleries and churches. I would eat fish, chips and ice cream. I would stay for two months.

Tjaša Hudournik, 5. a

I would travel to **New York**. I would go with my family. I would take my mobile phone, a map, clothes and a camera with me. I would travel by plane and by taxi. I would like to visit museums, Central park and Empire State Building. I would go sightseeing and shopping there. I would eat an American hot dog. I would stay for two weeks.

Nejc Pečovnik, 5. b

I would travel to **Hawaii**. I would go with my family. I would take my phone, a map and a camera with me. I would travel by plane. I would like to see the ocean and the volcano. I would swim and dance with fire. I would eat jellyfish. I would stay for four days.

Jure Glojek, 5. b

MY DREAM HOLIDAYS: Spain

I would travel to Spain.

I would go with my family

I would take sun glasses, some money, swimsuit, football jersey and my phone.

I would travel by car and plane.

I would like to see Tenerife, stadium in Madrid and Barcelona!

I would swim in Tenerife and play football in Madrid

I would eat tortilla and chicken paella.

I would stay for 15 days.

Tenerife

MY DREAM HOLIDAYS: Egypt

I would travel to Egypt.

I would go with my family.

I would take sun glasses, sun cream, some money.

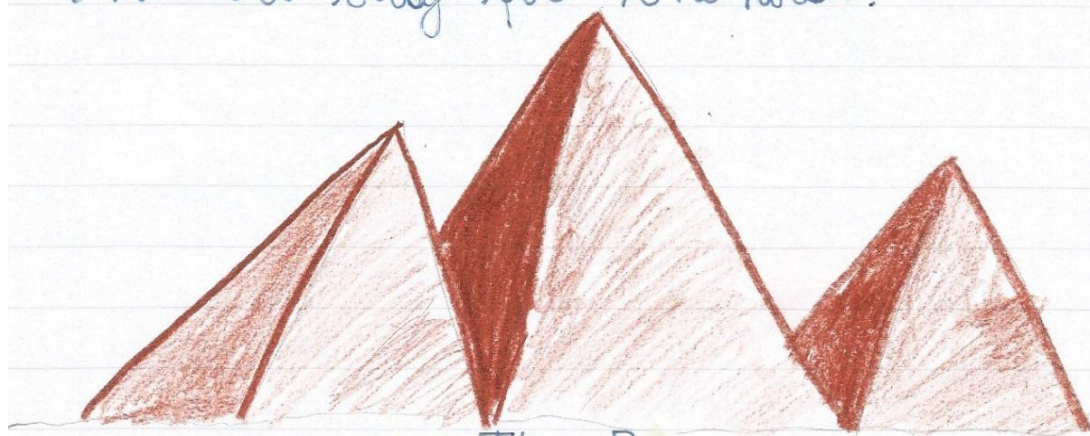
I would travel by ship.

I would like to see the pyramids, camels, desert.

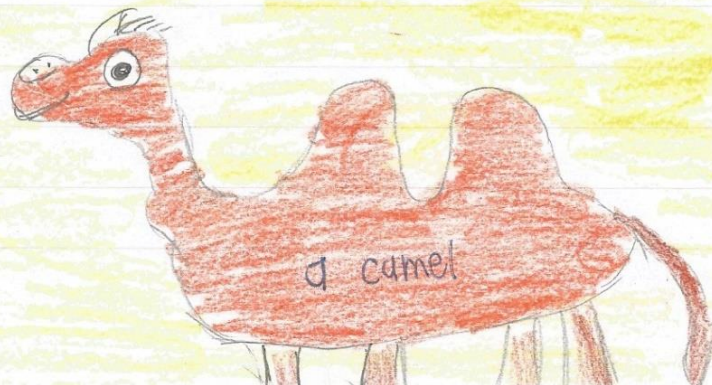
I would ^{to} ride a camel, see pyramids and walk barefoot in the desert.

I would eat shawarma, eish baladi and kushari.

I would stay for one week.

The Pyramids

A.P

Račka, Smrt in tulipan – KULTURNI DAN

V četrtek, 26. 4., smo se odpeljali v Ljubljano.

Na poti do Ljubljane smo poslušali glasbo, zato nam je čas hitro minil. Ko smo se pripeljali, smo pomalicali in si ogledali gledališče. Nato smo se odpravili na kratek ogled kulturnih znamenitosti.

Napočil je čas za ogled predstave. V dvorani je bila čista tišina.

Kmalu se je zaslišala tiha glasba ob zvokih violine. Predstava se je končno začela. Govorila je o rački, ki jo je zasledovala smrt. Smrt je imela v roki tulipan. Ko jo je račka videla, se jo je zelo prestrašila. Račka je smrt povabila v svoj svet. Pokazala ji je ribnik, kjer sta čofotali. Plezali sta po drevesih, se kotalili, se lovili in se super imeli.

Smrt se je bala račkinega sveta, račka pa, da bo nekoč umrla.

Neko mrzlo zimo, pa je račko začelo močno zebsti. Ni zdržala hudega mraza, zato je poginila. Smrt je bila zelo žalostna, ker je izgubila prijateljico. Od nje se je poslovila tako, da je nanjo položila tulipan in ju spustila po reki.

Zgodba je bila žalostna, vendar zelo poučna.

Bila nam je zelo všeč, z veseljem bi si ogledale še kaj podobnega.

Sara Golčman, Tia Rehar Zupan, Zara Leskošek, 4. a

Alen Hriberšek, 4. a

Žoja Janžovnik-Strožer, 4. a

EKSKURZIJA V GORNJO RADGONO

V sredo, 5. 6. 2019, smo se predstavniki petošolcev, šestošolcev, sedmošolcev in osmošolcev OŠ bratov Letonja odpravili na strokovno ekskurzijo v Gornjo Radgono. Predstavnik Območnega združenja veteranov vojne za Slovenijo Velenje g. Franc Kačičnik Anti in g. Stane Tajnšek sta vzela vajeti v svoje roke in 43 učencev je izvedelo veliko novih podatkov o času osamosvojitve Slovenije. Meni je bilo najbolj všeč, da je g. major Zdravko Stolnik, ki nam je govoril o vojni za osamosvojitve Slovenije v Gornji Radgoni, govoril doživeto, saj me je to spodbudilo k poslušanju. Najprej nas je seznanil s tremi vojaškimi mejniki, ki so vplivali na današnjo državo Republiko Slovenijo. Prvi mejnik sega v leto 1918, ko so Maistrovi borci za severno mejo pomembno vplivali na postavitve meje na tem ozemlju, drugi mejnik je NOB od leta 1941–1945, v času, ko je bil slovenski narod izpostavljen okupatorjevemu nasilju, in tretji mejnik osamosvojitvena vojna leta 1991. V nadaljevanju je opisal pomen Teritorialne obrambe na tem področju pred junijem, ko so teritorialci skrivaj odnesli nekaj orožja v tajna skrivališča. Podrobno je opisal oviranje JLA na mostovih in cestah. 27. 6. 1991 je v Radencih oddelek 3. posebnega voda zajel podpolkovnika Jovanoviča in dva vojaka. 28. 6. je prišlo do enournega spopada oklepne enote polkovnika Popova z vojniki TO, v katerem je umrl tudi en civilist. Civilno prebivalstvo se je umaknilo v protiletalske bunkerje. 2. 7. je bil napaden in porušen zvonik cerkve, TO pa je zavzela obmejno vojašnico v mestu. Do ponovnega napada je prišlo 3. julija, popoldan tega dne je bilo sklenjeno premirje in vojniki JLA so se pod vodstvom Popova umaknili nazaj na Hrvaško. Ob 19.16 so na mejnem prehodu dvignili slovensko zastavo. Tega dne je bilo konec spopadov.

Obiskali smo tudi muzej Špital, v katerem mi je bila všeč razlaga, sami prostori in tudi stari predmeti. Skratka bilo je zanimivo, poučno in vredno ogleda.

Neža Centrih, 8. a

V prostorih PGD Gornja Radgona smo si ogledali kratek film o vojni za osamosvojitve Slovenije. Po končani predstavitvi smo se odpravili do spominskega parka Solza, kjer smo položili šopek cvetja v spomin udeležencem vojne za neodvisnost Slovenije. Sprehodili smo se tudi skozi Alejo velikih, kjer je postavljenih devet v bron vlitih doprskih kipov dr. Antona Trstenjaka, Petra Dajnka, Janka Šlebingerja, Antona Krempla, Franca Simoniča, Jožefa Veršiča, Janeza Akvile, Manka Golarja in Franceta Vebra. Strokovni ogled smo zaključili v muzeju Špital, kjer je prikazana zgodovina Gornje Radgone skozi čas.

Urša Likeb, 7. a

Ta izlet mi je bil zelo všeč, ker je bil zelo zanimiv. Izvedel sem veliko novega na zelo zanimiv način. Najbolj pa mi je bil všeč muzej Špital.

Luka Polak Rožič, 6. b

SPOZNAJMO OBIČAJE V ŠMARTNEM OB PAKI V 20. STOL.

Letos sem se, kot že preteklo leto, odločila, da bom izdelala svojo raziskovalno nalogo in idejo sem predstavila svoji prijateljici Emi, ki hodi v sedmi razred. Ema je bila nad idejo navdušena in tako sva se odločili raziskati običaje ter jih predstaviti na zanimiv način. Podrobneje sva se seznanili z jajčarijo, šrango, fantovščino, dekliščino, ofiranjem, pustovanjem, tepežkanjem, prihodom sv. treh kraljev, Miklavža, Božička, dedka Mraza in velikonočnega zajčka, blagoslovom snopom, streljanju s karbidom in še z mnogimi drugimi.

Najprej smo z najino mentorico ga. Marijo Vodovnik in somentorjem g. Boštjanom Ketišem postavili cilje ter hipoteze. Z raziskavo sva potrdili ali ovrgli 5 hipotez:

1. Veliko običajev iz 20. stol. anketirani ne poznajo.
2. Pri običajih je v otroštvu sodelovalo več starejših kot mlajših.
3. Večina anketiranih še ni obiskala nobene sobe pobega.
4. Večina anketiranih bo obiskala sobo pobega in tako na zanimiv način spoznala običaje v 20.stol. v Šmartnem ob Paki.
5. Obiskovalci sobe pobega z naslovom Skrivnost običajev po obisku le-te poznajo več običajev kot pred njenim obiskom.

Prvo hipotezo sva z analizo anket, ki jih je izpolnilo kar 220 oseb, ovrgli, kar naju je pozitivno presenetilo, saj to pomeni, da običaji še vedno živijo. Druga je bila potrjena, kar sva pričakovali, saj pri nekaterih običajih, npr. šrangi, dekliščini, fantovščini, otroci navadno ne sodelujejo. Tretja hipoteza se je z raziskavo potrdila, četrto sva ovrgli, saj je kar 45 % anketiranih neopredeljenih glede obiska najine sobe pobega. Meniva da zato, ker anketirani sobe pobega še ne poznajo. Peto hipotezo sva z raziskavo potrdili, kar nama veliko pomeni, saj sva s tem dokazali resnično uporabnost najine sobe pobega.

Najprej sva morali prebrati veliko literature in iskreno povedano, je bil to meni najmanj ljub del raziskovanja, a sva v raziskovalni nalogi običaje predstavili na zanimiv način. Nato sva se lotili izdelave ankete, podatke, ki sva jih uredili, pa predstavili z grafi in tabelami, kar sva se s pomočjo mentorjev hitro naučili. Izvedli sva 23 intervjujev, v nalogi pa sva jih objavili 18.

S pomočjo intervjujev sva predstavili veliko zanimivih zgodb, eno pa bom delila z vami. Informator nama je povedal, kako so šli nekoč v njegovi mladosti pet dekletu podoknico. Ko so nežno odpeli prvo pesem, se ni na oknu nič zganilo, zato so glasneje zapeli še eno. Takrat se je okno odprlo in iz njega se je prikazala dekletova mama, ki jim je povedala, da to ni pravo okno in da njena hčerka spi na drugi strani. Fantje so se hitro pobrali od hiše, tako da dekletistega večera ni bilo deležno lepe podoknice.

Če želite izvedeti še kakšno zanimivo zgodbo iz Šmartnega ali se naučiti nekaj novega o običajih in pregledati najino raziskavo, lahko raziskovalno nalogo Spoznajmo običaje v Šmartnem ob Paki v 20. stol. najdete v šmarški in velenjski knjižnici ter na spletu. S pomočjo učiteljice Tanje Kolšek sva izdelali tudi spletno stran obicajiobpaki.si, ki je lahko v pomoč učiteljem, učencem ...

V prostorih, ki nam jih je odstopila naša občina, sva v sklopu raziskovalne naloge naredili sobo pobega ali escape room. Sobo smo najprej prebelili in očistili, nato smo vanjo prinesli potrebno opremo. Pred tem sva sestavili uganke, ki sva jih potem postavili v naš prostor. Med izdelovanjem raziskovalne naloge je sobo obiskalo 9 skupin, ki so šteje 3–4 udeležence, in prav vsi so se iz sobe uspeli pravočasno rešiti. Med samo igro, ki traja slabo uro, se vedno zabavamo, hujših nezgod nismo imeli, saj je za varnost dobro poskrbljeno. Najhujši pripetljaj je bil, ko je skupina tako dolgo odklepala kovček, da se je ključavnica zvila in sva morali uganko v celoti zamenjati. Sicer pa so uganke primerne za otroke od 10. leta starosti. Predstavitveni filmček o sobi pobega si lahko ogledate na You tube-u (<https://www.youtube.com/watch?v=zNSSqJrgwVE>). V prvem mesecu je bilo 333 ogledov. Če želite vi obiskati najino sobo pobega in tako preizkusiti svoje male sive celice, se lahko prijavite na najini spletni strani www.obicajiopaki.si, kjer se lahko naučite tudi veliko novega o običajih in življenju Šmarčanov nekoč in tudi danes.

Seveda pa se delo mladih raziskovalcev z izdelavo naloge same še ne konča, saj sledi še mnogo predstavitev, ki so bile za naju še bolj stresne kot izdelovanje naloge. Najprej sva nalogo predstavili sošolcem v šoli, potem na Gibanju mladi raziskovalci za razvoj Šaleške doline v Velenju, državnem srečanju Mladih raziskovalcev v Murski Soboti, v okviru državnega projekta Noči branja v Knjižnici Šmartno ob Paki z najinimi intervjuvanci, na aktivu učiteljev družboslovnega aktiva na šoli in učencem tretje triade naše šole. Predstavitvama na srečanjih Mladih raziskovalcev so sledila še vprašanja, ki so jih postavljali člani strokovnih komisij in niso bila mačji kašelj.

Za naju je bilo izdelovanje naloge zanimiva in nepozabna izkušnja, s katero sva se naučili zelo veliko novega in se bolj povezali. Upava, da sva z njo prispevali k ohranjanju običajev v naši občini, saj ne želiva, da potonejo v pozabo.

Zahvalili bi se radi vsem, ki so nama omogočili izdelavo in predstavitev te raziskovalne naloge, saj bo to ostalo v najinem trajnem spominu.

Lara Podgoršek, 9. a

Tjaša Hudournik, 5. a

O PREŽIVLJANJU POČITNIC NEKOČ ALI O NAŠI RAZISKOVALNI NALOGI

Raziskovalna naloga mladih zgodovinarjev se je začela nekega dne, ko smo se z našo mentorico učiteljico Darjo Kugonič dobili, da bi izvedeli letošnjo temo, postavili hipoteze in naredili osnutek ankete.

A čez nekaj tednov je naša mentorica odšla na bolniško in ostali smo brez mentorice. Kmalu se nam je prikazal angel, saj je prišla naša nova (uveljavljena) mentorica Marija Vodovnik, ki nas je pognala in nas pripravila do tega, da smo nekaj dni za tem že razdelili ankete, katere je rešilo 154 anketirancev.

Nato smo se lotili zbiranja in analiziranja podatkov vseh zbranih anket, opravili intervjuje ter potrdili vse postavljene hipoteze. A glej ga zlomka, tudi ona je zbolela. Z nestrpnostjo smo čakali na kraj in čas predstavitve. Dvodnevno srečanje se je dogajalo v Pacugu, saj je 50-letnico mladih zgodovinarjev ZPMS praznično obarvala. Za pripravo predstavitve smo imeli le 4 dni časa. V četrtek, ko smo imeli še zadnje vaje in tudi premierno predstavitev pred učenci 8. razreda, učiteljico Katarino Čokl in gospodom ravnateljem, smo ugotovili, da nismo dovolj pripravljeni, zato smo se tisto popoldne vsi pripravljali in pilili predstavitev.

Zjutraj smo se dobili v šoli, predstavili še g. Boštjanu Ketišu in vse je šlo gladko. V Šentrupertu smo se Vida, Manca, mentorica Marija in jaz, Matej, vkrcali na avtobus za Pacug. Ko smo prišli pred dom paraplegikov v Pacug, smo bili vsi na trnih in vsi smo komaj čakali na našo predstavitev, zato smo se hitro preoblekli in odpravili v učilnico, kjer so predstavitve potekale. Predstavljali smo zadnji, zato smo si lahko vse predstavitve dobro ogledali, nato pa samozavestno odšli predstaviti našo nalogo. Predstavili smo tako, kot smo se zmenili, zapeli in zaigrali smo in s tem še dodatno popestrili predstavitev.

Po končanih predstavitvah smo se odpravili proti obali, kjer so nas čakale hiške in morje. Takoj smo si odšli ogledat hiške ter se nastanili, nato smo se odpravili h kosilu, ki je bilo odlično. Po kosilu so nas čakale zanimive in razburljive igre, katerih smo se z veseljem udeležili.

Po končanih igrah pa je sledila podelitev priznanj. Zaradi sonca in adrenalina smo nestrpno čakali. Ko so predstavili našo šolo, mi je za hip zastal dih, ko smo izvedeli, da smo dobili zlato priznanje. Po večerji smo imeli uro prostega časa, zato smo odšli k obali in jaz sem zaplaval. Bilo je prijetno hladno. Okoli 21. ure je sledil zabavni večer, po njem pa odhod v sobe, v katerih smo klepetali do jutranjih ur. Zjutraj smo odpluli z ladjo v Piran, kjer smo si ogledali Pomorski muzej in mesto Piran. Z ladjico, na kateri smo se sončili, smo se vrnili, pojedli kosilo in se poslovili od novih prijateljev. S prijetno ohlajenim avtobusom smo se vrnili.

Če na kratko povzamem, je bilo super primerjati preživljanje počitnic nekoč in danes, zato tiste, ki jih to zanima, vabim v knjižnico, kjer lahko preberete našo raziskovalno nalogo. Potiho pa upam, da bom lahko tudi drugo leto predstavljal zgodovinsko raziskovalno nalogo, saj sem spoznal tudi nove prijatelje iz Poljčan, Celja in drugih krajev Slovenije.

Matej Jager, 8. b

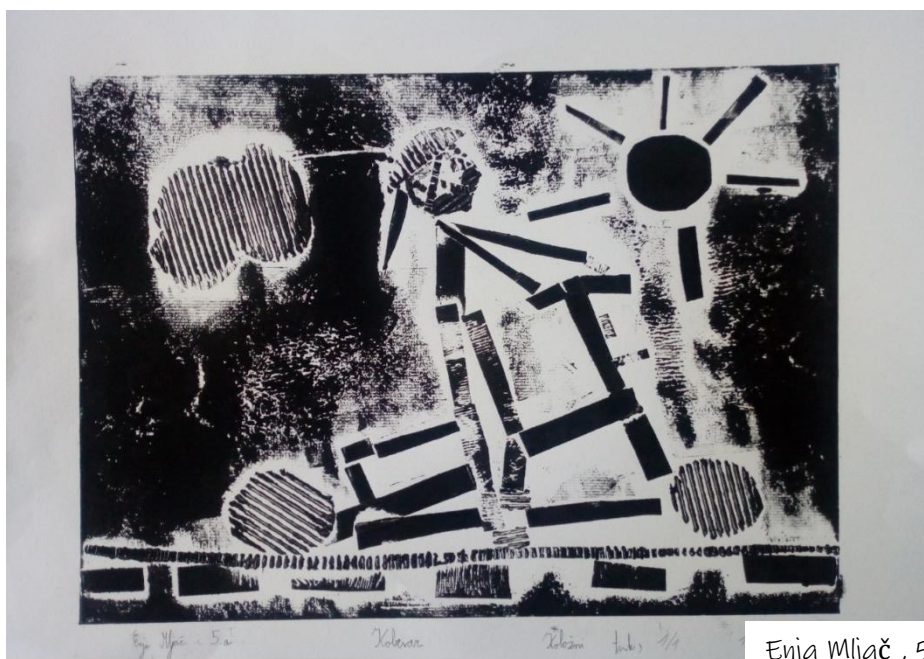
AKCIJA ZAIGRAJ Z NAMI

Nadarjeni učenci, imenovani Brihte, smo z mentorico Marijo Vodovnik in somentorico Mladih članov RK Damjano Modrijan letos prvič sodelovali v akciji Rdečega križa Slovenije in [Fundacija Playerspromotions](#). V sodelovanju z Janom Oblakom, ki sta ga za dober namen podprla Lionel Messi in Luis Suarez, **je 119 učencev** darovalo prostovoljni prispevek za svoje sovrstnike z manj priložnostmi, in sicer **138,41 €**. S pomočjo zbranih sredstev so se 3 učenke naše šole udeležile 5-dnevnih brezplačnih prvomajskih počitnic v Mladinskem zdravilišču in letovišču Debeli rtič. Izmed vseh darovalcev je bilo izžrebanih in nagrajenih 13 Šmarčanov. To so: Zala Podgoršek (avtogram kartica najboljšega vratarja na svetu Jana Oblaka), Bor Kugonič (avtogram kartica zvezdnika Barcelone Lionela Messija), Bine Škrbot (avtogram kartica zvezdnika Barcelone Luisa Suareza), Urška Veberič (majica Puma z logotipom Play With Us / Zaigraj z nami), Nik Reberčnik (Puma pulover s kapuco in logotipom), Vida Ramšak in Ana Šegula (Puma kapi s 'šiltom' ter logotipom), Klara Klinc in Lana Zora Janžovnik (Puma polo majica z logotipom), Timotej Vodovnik, Luka Zapušek in Luka Zupan (Puma vrečke z vrvico ter logotipom), Neža Centrih (Puma bidon z logotipom).

Sama sem kot članica obeh dejavnosti aktivno sodelovala v akciji. Pomagala sem pri reklami za akcijo in, skupaj z Ano Videmšek, pri odpiranju darovanih sredstev. Po dolgih letih, ko so naši starši darovali prispevke za afriškega dečka Davisa, smo zopet zbirali denar za pomoči potrebne otroke.

Iskrena hvala vsem. Ni nam vseeno. In vsi smo za zdravje, pomoč in sanje.

Neža Centrih, 8. a

Enja Mljač, 5. a

Prispevke učencev za tokratno številko E-OBČASNIKA so prispevale naslednje učiteljice mentorice po abecednem redu:

Mojca A. Furas, Katarina Čokl, Suzana Daničič, Kristina Fazbinšek Vovk, Tanja Kolšek, Metka Krevzel, Tina Lončarič, Lidija Novak, Sandra Omladič, Magda Omladič Novinšek, Polona Pečnik, Antonija Reberšek, Lea Stiplovšek, Andreja Škruba, Marija Vodovnik, Anja Zajamšek, Ferneja Žagar in Blažka Žibret.

Najlepša hvata.

Urednici

Lea in Katarina

